

ИСУС (ИСА) У КУР'АНУ

عيسى عليه السلام في القرآن باللغة الصربية

Абд Ер-Рахман ибн Абд Ел-Керим Еш-Шиха

د. عبد الرحمن بن عبد الكريم الشيحة

Превод:

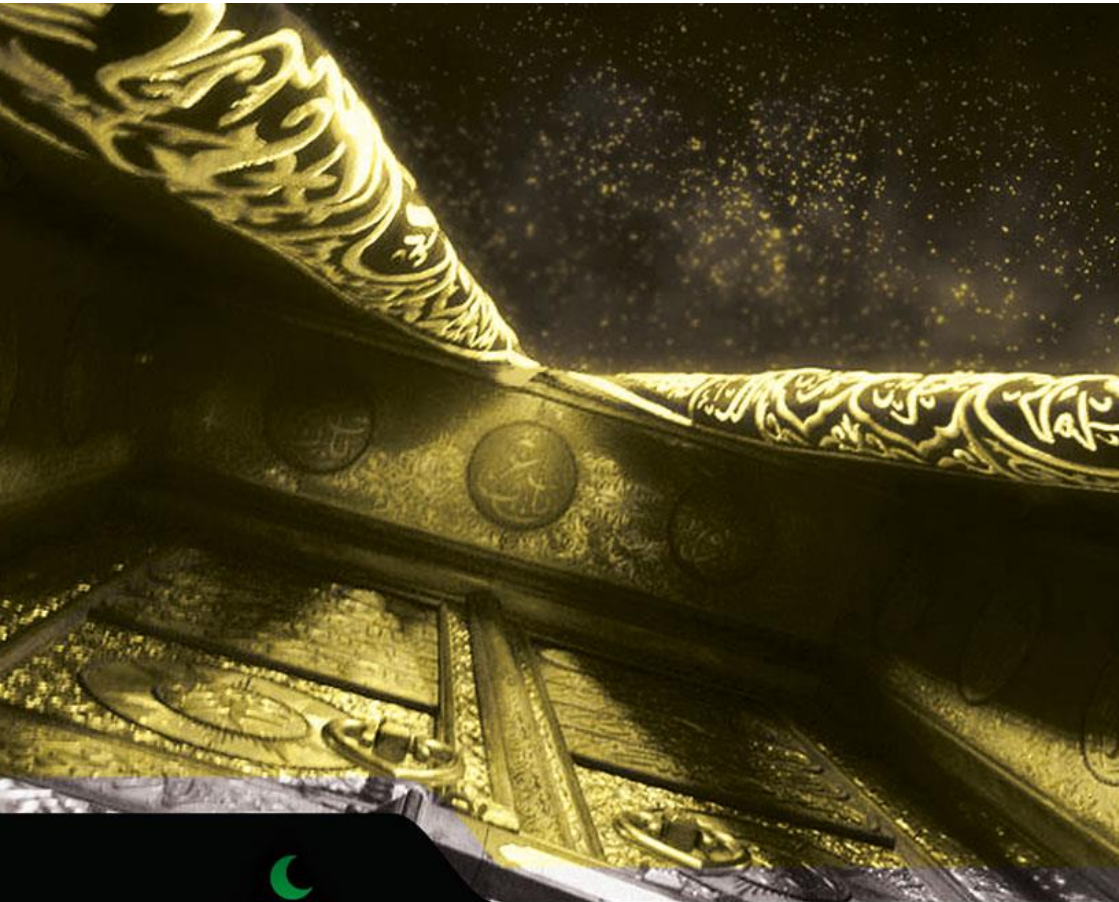
EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

Мустафа Голош

Ревизија:

& Енис Бињош

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

ИСУС (ИСА), НЕКА ЈЕ НА ЊЕГА БОЖИЈИ МИР И СПАС, У КУР'АНУ

**У ИМЕ АЛАХА, АР-РАХМАН (МИЛОСТИВОГ), АР-
РАХИМ (САМИЛОСНОГ)**

ПРЕДГОВОР

Пре него започнемо говор о животу нашег предводника, Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, у Кур'ану, неопходно је направити увод у ову тему у којем ћемо појаснити почетак, порекло и мудрост стварања човечанства, као и њихову нужну потребу за душевном храном која гарантује њихову психолошку стабилност и смирај њихових срца. Појаснићемо и доктрину која организује и уређује послове, ствари, корелације и заједнице (друштва) људи и која усмерава њихове мисли и аспирације попут кормила. Ово зато што се кроз верозаконе гарантује очување права, заштита живота, части и иметака. Ти верозакони се нису могли појавити осим преко људи који су их доставили од Алаха Узвишеног, а то су посланици и веровесници, нека су на њих Божији мир и спас.

Будући да је Кур'ан часни једна од Божијих књига, коју је Узвишени Алах објавио Мухамеду, нека је на њега Божији мир и спас, последњем посланику и печату свих посланика, како би (Кур'ан) био последња Божија објава, неопходно је било да буде универзалан и погодан за свако време и место

и свеобухватан за све оно што је људима потребно како би они остварили срећу на оба света.

Кур'ан часни садржи и појашњава низ стварања као што је стварање космоса са својим еволутивним фазама, и то на један реалан начин који је прихватљив здравом разуму, чистој урођеној природи, здравој и независној логици. Кур'ан часни појашњава да је овај космос са свим што је у њему створен искључиво ради Алаха Јединог, Који нема судруга.

Посланик ислама, Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, који људима доставља објаву од Алаха, појашњава почетак стварања у хадису којег преноси Имран ибн Хусајн, па каже: **„Алаховом посланику, нека је на њега Божији мир и спас, дошла је једна делегација људи из Јемена па рекоше – О, Алахов Посланиче, дошли смо да научимо нешто о вери (исламу) и да те питамо о почетку стварања? Алахов Посланик, нека је на њега Божији мир и спас, одговори – Алах Узвишени је постојао када ничега другог није било (није било ничега створеног, ни Арша – Алаховог престоља, ни воде), затим је Алах Узвишени створио воду и Арш који је на води, затим је Узвишени Алах створио перо и „левхил-махфуз“ – помно чувану плочу на којој је записао све што ће се дешавати до Судњег дана. Након тога је створио небеса и Земљу.“ (Сахиху Ибн Хибан)**

Посланик, нека је на њега Божији мир и спас, им је појаснио оно најбитније о чему су га они питали, а то је праисконски, вечни доказ о Алаху Једином, па је рекао:

„Алах је постојао када ничега другог није било.“ Дакле, Алах Узвишени је постојао одувек, када нико и ништа није постојало. Подучио их је томе да апсолутна вечност припада једино Алаху Узвишеном Који није створен и нема почетка. Он је Алах Узвишени и ниједно створење му не може парирати по овом питању јер ниједно друго божанство није валидно с обзиром на доказ о постојању Алаха Узвишеног још у праискону. Алах Узвишени је у Кур'ану часном потврдио да праисконска вечност припада само Њему у свеобухватном смислу како би појаснио својим створењима да је сав овај свет створен. Створен је из ничега па каже Алах Узвишени:

**Алаха хвали све што је на небесима и на Земљи, и Он је
Силни и Мудри.**

**Његова је власт на небесима и на Земљи; Он живот и
смрт даје, и Он све може.**

**Он је Први и Последњи, и Видљиви и Невидљиви; и Он
зна све! (Ал-Хадид 1-3)**

Алах Узвишени је Први, Праисконски, Који нема почетка Свог стварања. Постојао је одувек, само Он, када није било никаквих светова. Њему припадају сва најсавршенија и најлепша својства у којима Му нико сличан није и нико од створења није као Он, како нам то појашњава Узвишени Алах у Свом говору па каже:

**Створитељ небеса и Земље! Он вас као парове ствара –
а ствара парове и од стоке – да вас тако размножава.
Нико није као Он! Он све чује и све види.**

У Њега су кључеви небеса и Земље, Он даје обиље коме хоће, а и ускраћује; Он, истину, зна све. (Аш-Шура 11-12)

Такође, Узвишени Алах је појаснио да се Он не може описати нити обухватити знањем човека, како би му појаснио (Своју) величину божанства којег обожава, како би се у његово срце усадило страхопоштовање и богобојазност, како би се Њему покорио и био понизан и да би признао Алахову једноћу у рубубијјету (признању да је Алах апсолутни Господар свега, Створитељ, Онај који управља свиме, Опскрбитељ...) и улухијјету (признању да једино Алах заслужује и има право да му се упућују све врсте ибадета као што су дова, намаз, пост, зекат, хаџ, приношење жртве, заветовање и сл.), па каже Узвишени Алах појашњавајући ову чињеницу:

Он зна шта су радили и шта их чека, а они знањем не могу Њега обухватити.

Људи ће се Живом и Вечном покорити, онај који Му је друге равним сматрао сваку наду ће изгубити, а онај ко је добра дела чинио, а верник био, неће се неправде ни закидања награде плашити. (Та-Ха 110-112)

Све осим Алаха је створено. Алах је све то створио својом моћи и учинио је да из ништа буде нешто, како Он Узвишени то појашњава у Свом говору:

То вам је, ето, Алах, Господар ваш, Створитељ свега, другог бога који заслужује да се истински обожава осим Њега нема, па куда се онда одмећете?

Тако су се одметали и они који су Алахове доказе порицали.

Алах вам је учинио Земљу пребивалиштем, а небо здањем, и Он вам обличје даје и ликове ваше чини лепим, и јелима вас опскрбљује укусним. То је Алах, Господар ваш, и нека је узвишен Алах, Господар светова!

Он је Живи, нема бога осим Њега, зато се само Њему клањајте, искрено Му исповедајући веру: "Нека је хваљен Алах, Господар светова!"

Реци: "Мени је забрањено, о томе су ми дошли јасни докази од Господара мога, да се клањам онима којима се, поред Алаха, клањате, а наређено ми је да се покоравам Господару светова. (Гафир 62-66)

Од идеологије муслимана је и констатација да Алах ствара оно што хоће, ради оно што Он жели, нико не може спречити Његов суд и одредбу Његова воља се реализује и Његова одредба је оно што се неминовно дешава, како нам је то појаснио Алах у Свом говору:

Господар твој ствара шта хоће, и Он одабира. Они немају право бирати. Хваљен нека је Алах и врло високо изнад оних које с Њим изједначују!

Господар твој зна оно што срца њихова крију и оно што они исказују.

Он је Алах, другог бога који заслужује да се истински обожава осим Њега нема; Њему нека је хвала и на

овоме и на ономе свету! Само Он суди и Њему ћете се вратити. (Ал-Касас 68-70)

Алах ништа не ствара узалудно и своја створења није препустио случају. Ништа није створено у овом космосу осим с мудрошћу и ради обављања важних дела и задатака. Ова мудрост нам је некада позната, а некада не. Савремена наука је данас открила да су жива бића међусобно повезана нечим што се зове “ланац исхране”, као и везу између живих бића са неживим световима у смислу утицаја светлости, мрака, сунца, месеца, ноћи и дана на њих. Ово је оно што је нама познато, а будућност ће нам донети још открића, па нека је Узвишен Алах, најлепши Створитељ Који каже:

Ми све с мером стварамо. (Ал-Камар 49)

Абд Ер-Рахман ибн Абд Ел-Керим Еш-Шиха

WWW.ISLAMLAND.COM

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

ПРВА СТВОРЕЊА

Алахов говор, Кур'ан, појашњава да је првобитно свет створен од нематеријалног, Алаховом моћи, вољом и наредбом, како то, Он Узвишени, појашњава у Свом говору:

Он је створитељ небеса и Земље, и када нешто одлучи, за то само рекне: "Буди!" – и оно буде. (Ал-Бакарах 117)

Алахов посланик Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, појашњава да је вода прво што је Алах створио и она је основа осталим створењима. Алах Узвишени је створио воду Својом моћи из ничега и учинио ју је основом за стварање целог света, па Посланик, нека је на њега Божији мир и спас, каже: **“Све је створено од воде.”** (Сахих Ибн Хибан)

СТВАРАЊЕ НЕБЕСА И ЗЕМЉЕ

Алах нас у Кур'ану обавештава да је створио седам небеса и седам земаља у шест временских раздобља без икаквог напора, па каже Узвишени:

Ми смо створили небеса и Земљу и оно што је између њих – за шест временских раздобља, и није Нас опхрвао никакав умор. (Каф 38)

Сходно Његовој моћи и узвишености, Он их је створио у једном трену, па чак и мање од тога, како је то појаснио у Свом говору:

И наређење Наше је само једна реч – све буде у трен ока. (Ал-Камар 50)

А ако се каже: Због чега их није створио у једном тренутку када је толико моћан да само каже “буди и оно буде”? Ибнул-Џевзи спомиње неке мудрости овога па каже:

Прва мудрост: Узвишени је желео да се Његова наредба спроводи у сваком временском раздобљу стварања како би Га величали мелеки и они који су били сведоци тог стварања.

Друга мудрост: Припрема, провера и увод у све оно што ће бити створено за Адема, нека је на њега Божији мир и спас, и његово потомство пре него што ће он бити створен, као и информисање мелека о важности Адема, нека је на њега Божији мир и спас.

Трећа мудрост: Брзина је показатељ моћи, а стабилност и чврстина су показатељи мудрости, те је зато и истакао

своју мудрост кроз стварање небеса и Земље, као што је Своју моћ показао и у Свом говору **“Кун фе јекун – Буди и оно буде”**.

Четврта мудрост: Узвишени је подучио Своје робове преиспитивању и провери. Дакле, ако онај који је непогрешив спроводи проверу, онда је онај ко је склон грешкама још пречи да то чини.

Пета мудрост: Одгађање времена између једног и наредног стварања далеко је од помисли да се оно одиграло по неком калупу или договору.

Куртуби, Алах му се смиловао, у свом тефсиру “Ал-Џами’у лиахкамил-Кур’ан” спомиње још једну мудрост па каже: *“Алах Узвишени је створио небеса и Земљу за шест временских раздобља, јер Он Узвишени све ствара са одређеним роком, па је на тај начин појаснио остављање пожуривања са кажњавањем грешника; јер све код Њега Узвишеног има одређени рок.”*

Наводе се и детаљи стварања небеса и Земље у Кур’ану, у речима Узвишеног Алаха:

Реци: "Зар, заиста, нећете да верујете у Онога који је у два временска раздобља Земљу створио – и још Му друге равним сматрате? То је Господар светова!"

Он је непомична брда по њој створио и благословљеном је учинио и производе њезине на њој одредио, све то у четири временска раздобља – ово је објашњење за оне који питају –

затим се небеским висинама упутио док је небо још маглина било, па њему и Земљи рекао: "Појавите се милом или силом!" – "Појављујемо се драге воље!" – одговорили су,

па их у два временска раздобља, као седам небеса, створио, и одредио шта ће се у сваком небу налазити. А небо најближе сјајним звездама смо украсили и над њим Ми бдимо. То је одредба Силнога и Свезнајућега. (Фуссилет 9-12)

Сејид Кутб у свом делу "У окриљу Кур'ана" каже: "За два дана (временска раздобља) Алах је створио Земљу, а за друга два дана је на њој створио непомична брда и благословљеном је учинио, па су се тако употпунила четири дана (временска раздобља). Без икакве сумње, то су дани од Алахових дана чије трајање Он Узвишени зна, а никако нису као овоземаљски дани... У та четири дана (временска раздобља) најпре је створена Земља, затим су створена брда на њој и одређени њени производи. То су другачији дани чије трајање ми не знамо, али знамо да су много дужи од овоземаљских дана који су нама познати. Најближе што можемо замислити у складу са оним колико је досегло наше, људско знање је да се ради о временским раздобљима кроз која је Земља прошла развијајући се из фазе у фазу, све док се није стабилизovala и учврстила њена кора и постала погодна за живот каквог данас познајемо."

МУДРОСТ СТВАРАЊА ЧОВЕЧАНСТВА

Ево разумног и логичног питања: Шта је разлог стварања људи које је Алах почастиио таквом почастии да им је је потчињено све што је у овом космосу? Шта је сврха њиховог стварања?

Кур'ан часни транспарентно појашњава мудрост стварања човечанства како не би оставио простора за шпекулације и хипотезе, те образлаже да су људи створени ради часне и узвишене мисије, исте оне због које је Алах Узвишени створио небеса и Земљу, џенет (рај) и џехенем (пакао), а то је обожавање Алаха Јединог који нема судруга, како нам то Он Узвишени појашњава у Свом говору:

**Џине и људе сам створио само зато да Ми се клањају,
Ја не тражим од њих опскрбу нити желим да Ме хране,
опскрбу даје једино Алах, Моћни и Јаки! (Аз-Заријат 56-58)**

Живот на овом свету није онакав каквим га сматрају материјалисти и атеисти који верују да неће бити проживљења, полагања рачуна, нити кажњавања. Они сматрају да постоји један живот који се завршава смрћу, како нас је о њима обавестио Алах Узвишени у Свом говору:

**"Постоји само наш живот земаљски, живимо и
умиремо, једино нас време уништи" – говоре они. А они
о томе баш ништа не знају, они само нагађају. (Ал-
Џасијах 24)**

Нема ништа теже од тога да човек живи са овом мишљу, нити несретније душе од оне која верује у ово, јер као што човек има потребу да задовољи телесне, исто тако има потребу да задовољи и душевне прохтеве. Душевне прохтеве је немогуће задовољити осим путем спознаје Алаха, а то се једино може остварити слеђењем онога са чиме су дошли Божији посланици. Питање атеизма и негирање проживљења није аргумент новијег доба, већ је то аргумент који се употребљава од давнина и којег атеисти и неверници преносе с колена на колено како би њиме уловили онога ко је “слеп” према Алаху и истини јер одбија Божански правац и приступ и суди разумом у ономе где је такав суд неприкладан. Узвишени Алах каже:

И једног између њих бисмо им као посланика послали:

"Алаху се само клањајте, ви другог бога осим Њега немате, зар се не бојите?" Али би главешине народа његова, који нису веровали, који су порицали да ће на ономе свету бити оживљени и којима смо дали да у животу на овоме свету раскошно живе, говорили: "Он је човек као и ви; једе оно што и ви једете, и пије оно што и ви пијете; и ако се будете покоравали човеку као што сте ви, сигурно ћете бити изгубљени. Зар вама он да прети да ћете, пошто помрете и земља и кости постанете, доиста оживљени бити? Далеко је, далеко оно чиме вам се прети! Постоји само живот на овоме свету, ми живимо и умиремо, а оживљени нећемо бити.

(Ал-Му'минун 32-37)

У почетку људи су били један народ који је био јединствен и није се разилазио, јер су сачињавали једну заједницу и били су малобројни. Међутим, када су се Адемови потомци намножили и постало им тесно да живе у једној заједници неопходно је било да се неки од њих раселе и разиђу по земљи тражећи опскрбу. Кур'ан појашњава ову чињеницу па каже Алах Узвишени:

Људи су једну заједницу сачињавали, а онда су се један другоме супротставили. А да није Речи раније изречене од Господара твога, овима би већ било пресуђено о ономе око чега се разилазе. (Јунус 19)

Резултат овог разилажења и расељавања по Земљи била је различитост језика, обичаја, а такође и удаљеност од изворне, првобитне вере. Од праведности Алаха Који не чини неправду и насиље је то да не кажњава осим након што пошаље Своје посланике да опомињу и појашњавају људима шта је прави пут којим ће спознати и вратити се Алаху. Алахова милост према људима подразумева да их Он неће казнити све док им не пошаље посланике који ће им указати на пут Упуте и упозорити их на пут заблуде, како нам је то претходно појашњено па људи ни у једном временском раздобљу (епохи) нису били без објаве и посланика, како нас о томе обавештава Узвишени Алах Својим речима:

Ми смо те послали с Истином да радосне вести доносиш и да опомињеш; а није било народа коме није дошао онај који га је опомињао. (Фатир 24)

Алах Узвишени је слао посланике и веровеснике с времена на време како би они вратили људе веровању у једног јединог свог Господара и обожавању Њега, након што се њихово веровање искривило и идеолошки правци подвојили. Мисија свих посланика, нека је на њих Божији мир, од првог до последњег, била је позивање у веровање у једног јединог Алаха и да се само Он Узвишени обожава убеђењем, речима и делима, као и да се негира све што се обожава мимо Њега, јер Алах Узвишени каже:

Ми смо сваком народу посланика послали: "Алаху се клањајте, а кумира се клоните!" И било је међу њима оних којима је Алах на Прави пут указао, а и оних који су заслужили да остану у заблуди; зато путујте по свету да видите како су завршили они који су посланике у лаж утеривали. (Ан-Нахл 36)

Алах Узвишени је слао посланике како људи не би имали оправдање (за своје неверовање) након њих, како нас је о томе обавестио Узвишени Алах:

О посланицима који су радосне вести и опомене доносили, да људи после посланика не би никаква оправдања пред Алахом имали. – А Алах је силан и mudar. (Ан-Ниса' 165)

Треба знати да су сви посланици и веровесници били људи и да ниједан од њих при себи није имао никаква божанска својства. Између њих и осталих људи нема никакве разлике, осим у томе што их је Алах учинио посебним па су били безгрешни у погледу достављања објаве људима од Њега Узвишеног и што им је Алах подарио му'џизе

(наднаравна дела) као доказ њиховим народима како би поверовали и знали да је њихово посланство и веровесништво истинито. Узвишени Алах каже:

Ми пре тебе нисмо послали ниједног посланика који није јео и по трговима ходао. Ми чинимо да једни друге у искушење доводите, па издржите! А Господар твој види све. (Ал-Фуркан 20)

Алах Узвишени образлаже њихову људску, урођену природу тиме што су они имали жене и децу како неко не би помислио да су они били другачији од осталих људи. Узвишени Алах каже:

И пре тебе смо посланике слали и жене и пород им давали. И ниједан посланик није донео ниједно чудо собом, већ Алаховом вољом. Свако доба имало је Књигу. (Ар-Ра'д 38)

Узвишени такође каже:

Неверници су они који говоре: "Бог је – Месих, син Мерјемин!" А Месих је говорио: "О синови Исраилови, клањајте се Алаху, и моме и вашем Господару! Ко другог Алаху сматра равним, Алах ће му улазак у ценет забранити и боравиште његово ће цехенем бити; а неверницима неће нико помоћи."

Неверници су они који говоре: "Алах је један од тројице!" А само је један Бог! И ако се не окане онога што говоре, несносна патња ће, заиста, стићи сваког од њих који неверник остане.

Зашто се они не покају Алаху и не замоле опрост од Њега, та Алах прашта и самилостан је. Месих, син Мерјемин, само је посланик – и пре њега су долазили и одлазили посланици – а мајка његова је увек истину говорила; и обоје су храну јели. Погледај како Ми износимо јасне доказе, и погледај, затим, њих како се одмећу.

Реци: "Како се можете, поред Алаха, клањати ономе који вам није у стању какву штету учинити, нити вам неку корист прибавити, а Алах је Тај који све чује и зна?"

Реци: "О следбеници Књиге, не застрањујте у веровању своме, супротно истини, и не поводите се за прохтевима људи који су још давно залутали, и многе у заблуду одвели, и сами с Правога пута скренули!" (Ал-Маидах 72-77)

Ниједан од њих није поседовао ништа божанско, нити било шта од рубубијјета¹, нити је управљао било чиме у космосу. Нико од њих није био у стању ни себи, нити било коме другом отклонити какву штету или прибавити какву корист, нити су имали моћ живот одузети, живот дати, нити оживети. Обавештавајући нас о Свом Посланику Мухамеду, нека је на њега Божији мир и спас, који је најбољи и најчистији човек, Узвишени Алах каже:

¹ Рубубијјет подразумева то да је Алах Господар, Створитељ, Владар, Опскрбитељ и Онај који управља свим питањима Његових створења.

Реци: "Ја не могу ни саоме себи неку корист прибавити, ни од себе какву штету отклонити; бива онако како Алах хоће. А да знам проицати у тајне, стекао бих многа добра, а зло би било далеко од мене; ја само доносим опомене и радосне вести људима који верују." (Ал-А'раф 188)

СТВАРАЊЕ АДЕМА, ОЦА ЧОВЕЧАНСТВА

Алахова мудрост и воља подразумевала је да на Земљи постави намесника који ће је обрађивати и како би он имао потомство кроз репродукцију која уз Божију вољу укључује све оно што подразумева мудрост Њега Узвишеног у смислу обрађивања Земље. Поред тога, Земља је кућа кушње и испита за људе како би се обелоданило ко од људи је Алаху покоран а ко не, ко је верник а ко неверник. Узвишени Алах каже:

А када Господар твој рече мелекима: "Ја ћу на Земљи намесника поставити!" – они рекоше: "Зар ће Ти намесник бити онај који ће на њој неред чинити и крв проливати? А ми Тебе величамо и хвалимо и, како Теби доликује, штујемо." Он рече: "Ја знам оно што ви не знате." (Ал-Бакарах 30)

Тај намесник је био Адем, нека је на њега Божији мир и спас, отац човечанства, последњег света којег је Алах Узвишени створио. Адем је створен у петак, како нас о томе обавештава Алахов Посланик Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, који каже: „**Најбољи дан који је сунце обасјало је петак; у њему је створен Адем, у њему је уведен у ценет и у њему је изведен из ценета и на тај дан ће наступити Смак света.**” (Сахиху Муслим)

Зато је Алах Узвишени одабрао петак да буде недељни празник муслимана. Због положаја Адема код Алаха, мелекима је било наређено да му учине сецду (дио молитве који се чини тако што се истовремено на

земљу спушта чело, нос, шаке, кољена и стопала. Треба напоменути да се сецда не може чинити ни мелеку, ни одабраном Алаховом посланику, већ искључиво Узвишеном Алаху) из почаста према њему, величајући и поштујући га када га је Алах створио и у њега удахнуо душу. Сви мелеки су се покорили Алаховој наредби осим Иблиса (Сотона) који учинио грех према Алаху и сустегао се од сецде из зависти и охолости према створењу (Адему) које је Алах одликовао над њим. Узвишени Алах нас о томе обавештава у Свом говору:

(71) И кад је мелекима Господар твој рекао: "Створићу човека од иловаче,

(72) па кад му савршен облик дам у живот у њ удахнем, ви му се поклоните!"

(73) мелеки су се, сви до последњег, заједно поклонили

(74) осим Иблиса; он се узохолио и постао неверник.

(75) "О Иблису!" – рекао је Он – "шта те навело да се не поклониш ономе кога сам собом створио? Јеси ли се узохолио или мислиш да си узвишен?"

(76) "Бољи сам од њега" – рекао је он – "мене си створио од ватре а њега од иловаче."

(77) "Е, излази онда из ценета!" – рече Он – "проклет да си!"

(78) Моје проклетство ће те до Судњег дана пратити!"

(79) "Господару мој" – рече он – "дај ми времена до Дана када ће они оживљени бити!"

(80) "Дајем ти" – рече Он –

(81) "до Дана већ одређеног."

(82) "Е тако ми достојанства Твога" – рече – "сигурно ћу их све на странпутицу навести,

(83) осим Твојих међу њима робова искрених!"

"Истином се кунем и истину говорим" – рече Алах –

(85) "сигурно ћу са свима, тобом и онима који се буду повели за тобом, цехеном напунити!" (Сад 71-85)

Стварање небеса и Земље је било увод у стварање Адема, нека је на њега Божији мир и спас, а из Своје мудрости Алах је дао да се од њега (Адема) и његове жене Хаве изроди човечанство. Узвишени појашњава да је овај космос и све што је у њему потчињен Адемовим потомцима како би се користили добрима која је Алах створио у њему, и како би био широко поље кроз које ће човек откривати и проналазити оно преко чега ће постићи достојанствен живот. Алах Узвишени је рекао:

Како не видите да вам је Алах омогућио да се користите свим оним што постоји на небесима и на Земљи и да вас дарежљиво обасипа милошћу Својом, и видљивом и невидљивом? А има људи који расправљају о Алаху без икаква знања, без икакве упуте и без књиге светиље.

(Лукман 20)

Такође, космос и све што је у њему треба бити погодно тло за размишљање и проматрање које води спознаји Узвишеног Створитеља који заслужује да буде истински обожаван, како то појашњава Узвишени у Свом говору:

У стварању небеса и Земље и у смени ноћи и дана су, заиста, знамења за разумом обдарене, за оне који и стојећи и седећи и лежећи Алаха спомињу и о стварању небеса и Земље размишљају. "Господару наш, Ти ниси ово узалуд створио; хваљен Ти буди и сачувај нас патње у ватри! Господару наш, онога кога Ти будеш у ватру убацио Ти си већ осрамотио, а неверницима неће нико у помоћ притећи. Господару наш, ми смо чули гласника који позива у веру: 'Верујте у Господара вашег!' – и ми смо му се одазвали. Господару наш, опрости нам грехе наше и пређи преко рђавих поступака наших, и учини да после смрти будемо с онима добрима. Господару наш, подај нам оно што си нам обећао по посланицима Својим и на Судњем дану нас не осрамоти! Ти ћеш, доиста, Своје обећање испунити!" (Алу Имран 190-194)

ИЗГНАНСТВО АДЕМА, ЊЕГОВЕ ЖЕНЕ, НЕКА ЈЕ НА ЊИХ БОЖИЈИ МИР, И ИБЛИСА ИЗ ЦЕНЕТА (РАЈА)

Након што је Иблис био непокоран своме Господару (Алаху) и одбио да учини сеџду Адему, Алах му је прописао да буде несретан и изгнанство из џенета. Иблис је обећао да ће Адемове потомке завести са правога пута из зависти као што је раније завидео и њиховом оцу Адему. О томе нас обавештава Алах Узвишени па каже:

(28) И кад Господар твој рече мелекима: "Ја ћу створити човека од иловаче, од блата устајалог,

(29) и кад му дам лик и у њ удахнем душу, ви му се поклоните!"

(30) сви мелеки су се, заједно, поклонили,

(31) осим Иблиса; он се није хтео с њима поклонити.

(32) "О, Иблисе" – рече Он – "зашто се ти не хтеде поклонити?"

(33) "Није моје" – рече – "да се поклоним човеку кога си створио од иловаче, од блата устајалог."

(34) "Онда излази из џенета" – рече Он – "нек си проклет

(35) и нека се проклетство задржи на теби до Дана судњег!"

(36) "Господару мој" – рече он – "дај ми времена до дана када ће они бити оживљени!"

(37) "Даје ти се рок" – рече Он –

(38) "до Дана већ одређеног."

(39) "Господару мој" – рече – "зато што си ме у заблуду довео, ја ћу њима на Земљи пороке лепим представити и потрудићу се да их све заведем,

(40) осим међу њима Твојих робова искрених."

(41) "Ове ћу се истине Ја држати" – рече Он:

(42) "Ти нећеш имати никакве власти над робовима Мојим, осим над онима који те буду следили, од оних залуталих."

(43) За све њих место састанка цехенем ће бити. (Ал-Хиџр 28-43)

Непријатељство Иблиса према Адему, нека је на њега Божији мир и спас, јавило се још у ценету од самог почетка стварања Адема. Иблис га је почео вребати, правити му сплетке и наговарати га да поједе плодове са дрвета чије плодове му је Алах забранио да једе, а све то како би њега (Адема) и његову жену извео из ценета и благодати у којима су били. Иблис је успио да заведе Адема, нека је на њега Божији мир и спас, па је Адем појео плод са забрањеног дрвета, затим се покајао због свог греха и признао грешку, а Алах му је опростио и примио његово покајање. Последица тог греха било је изгнанство Адема и

његове жене из џенета и спуштање на Земљу, како нам то образлаже Алах у Свом говору:

(116) А кад смо мелекима рекли: "Сеџду учините Адему!" – сви су сеџду учинили, само Иблис није хтео.

(117) "О Адеме" – рекли смо – "овај је доиста непријатељ теби и твојој жени, зато никако не дозволи да он буде узрок вашем изласку из џенета, па да се онда мучиш.

(118) У њему нећеш ни огладњети, ни го бити,

(119) у њему нећеш ни ожедњети, ни жегу осетити."

(120) Али шејтан му поче бајати и говорити: "О Адеме, хоћеш ли да ти покажем дрво бесмртности и царство које неће нестати?"

(121) И њих двоје поједоше с њега и указаше им се стидна места њихова па почеше по њима лишће џенетско стављати – тако Адем није Господара свога послушао и с Пута је скренуо.

(122) После га је Господар његов изабраником учинио, па му опростио и на Прави пут га упутио.

(123) "Излазите из њега сви" – рече Он – "једни другима ћете непријатељи бити!" Од Мене ће вам упута долазити, и онај ко буде следио упуту Моју неће залутати и неће несретан бити.

(124) А онај ко окрене главу од Књиге Моје, тај ће тешким животом живети и на Судњем дану ћемо га слепим оживети.

**(125) "Господару мој" – рећи ће – "зашто си ме слепа
оживео када сам вид имао?"**

**(126) "Ево зашто" – рећи ће Он: "Докази Наши су ти
долазили, али си их заборављао, па ћеш данас ти исто
тако бити заборављен."**

**(127) И тако ћемо Ми казнити све оне који се похотама
превише одају и у доказе Господара свога не верују. А
патња на ономе свету биће, уистину, болнија и вечна.**

(Та-ха 116-127)

Десет генерација након што је Алах истерао Иблиса из
ценета на Земљу због његове непокорности према Алаху
Узвишеном одбивши да учини сецду Адему, а и Адем је
био истеран из ценета због свог греха према Алаху
Узвишеном када је појео плод са дрвета са којег му је било
забрањено да једе, догодило се разилажење, многобоштво
и удаљавање од Божијег правца и приступа који је био
прописан Адему и његовим потомцима. Разлог томе је
свакако Иблис који је обећао да ће завести Адемове
потомке. У многеме је успео у томе и одвратио их од
Алаховог пута. Затим је Алах послао посланике из милости
према људима како би их повратили исправном менхецу
(правцу) и путу који ће им обезбедити срећу на оба света.
Први посланик након Адема био је Нух, нека су на њих
Божији мир и спас, у чијем се народу почео јављати ширк
(многобоштво) па је он био послат да их врати Божијем
правцу и приступу. Говорећи о Нуховом позивању свога
народа Узвишени Алах каже:

(21) Нух рече: "Господару мој, они мене не слушају и поводе се за онима чија богатства и деца само њихову пропаст увећавају

(22) и сплетке велике снују

(23) и говоре: 'Никако божанства своја не остављајте, и никако ни Ведда, ни Суваа, а ни Јегуса, ни Јеука, ни Јесра не напуштајте!'

(24) а већ су многе у заблуду довели, па Ти њима, инацијама, само пропаст повећај!"

(25) И они су због грехова својих потопљени и у ватру ће бити уведени и никога себи, осим Алаха, као помагача неће наћи.

(26) И Нух рече: "Господару мој, не остави на Земљи ниједног неверника,

(27) јер, ако их оставиш, они ће робове Твоје у заблуду заводити и само ће грешника и неверника рађати!

(28) Господару мој, опрости мени, и родитељима мојим, и ономе који као верник у дом мој уђе, и верницима и верницама, а неверницима само пропаст повећај!" (Нух 21-28)

ПОТРЕБА ЉУДИ ЗА ПОСЛАНИЦИМА И ОБЈАВАМА

Људи су у потреби за Божијим посланицима и оним у шта они позивају као што имају потребу за јелом и пићем. Имају потребу за њима како би преко њих спознали свога Створитеља и како би оно у шта позивају посланици било правац за бољитак живота људи, светло њихових срца и пута људског разума. Такође, преко посланика ће спознати сврху и однос према животу и свему што он носи са собом како не би упали у разврат и грехе. Преко посланика ће научити своје обавезе према своме Створитељу, према себи и према другим људима.

Појашњавајући ову чињеницу Ибн Кајим каже: *“Из овога проистиче сазнање о потреби људи, изнад било које друге потребе, за спознајом Божијег посланика и онога са чиме је дошао (објава), као и за веровањем у оно о чему их је обавестио и потреби за покорношћу у ономе што је наредио. Доиста, не постоји пут који води срећи и успеху на овом и будућем свету осим преко Божијих посланика, нити постоји начин да се детаљно спозна добро и лоше, осим посредством њих. Не може се постићи коначно Алахово задовољство осим посредством Божијих посланика. Свако добро, у смислу дела, речи и морала бива преко њих и објаве која им је дата. Они су главни параметар и по њиховим речима, делима и понашању се одређује и вага етика и морал. Слеђењем Божијих посланика се издвајају они који су на упуту од оних који су*

на заблуди. Потреба за Божијим посланицима је већа (јача) од потребе тела за својом душом, од потребе ока за својим светлом, од потребе душе за својим животом. О каквој год нужности и потреби да се ради, потреба човека за посланицима је далеко изнад тога. Па шта мислиш о ономе чији сунет (праксу, начин живота) ако оставиш (напустиш), па макар и на трен, твоје срце ће се искварити и постаће као риба када напусти воду и стави се у тигањ. Стање човека чије срце напусти оно са чиме су дошли Божији посланици (а то је објава од Бога Узвишеног) је попут овога, па чак још горе, али то осећа само срце које је живо.”

АЛАХОВА МУДРОСТ У ОДАБИРУ ПОСЛАНИКА И ВЕРОВЕСНИКА

Доиста је посланство и веровесништво Божији дар, привилегија и одабир који Алах даје само оним робовима Својим којима Он хоће. Ова почаст нема никакве везе са пореклом, угледом, нити позицијом. Алах је свезнајући и mudar и Он добро зна коме ће поверити посланство Своје, па каже Узвишени Алах:

О људи, ево једног примера, па га послушајте: "Они којима се ви, поред Алаха, клањате не могу никако ни мушицу створити, макар се ради ње сакупили. А ако би им мушица нешто уграбила, они то не би могли од ње избавити; нејак је и онај који се клања, а и онај коме се клања!" Они не познају Алаха како треба; а Алах је, уистину, моћан и силян. Алах одабیره посланике међу мелекима и људима. – Алах све чује и све види. (Ал-Хаџ 73-75)

Зато је неопходно да се Алаховом посланику Мухамеду, нека је на њега Божији мир и спас, не завиди на посланству као што су раније Израилићани завидели Исау, нека је на њега Божији мир и спас. Како нам је већ појашњено, ради се о милости, поклону и почастима од Алаха коју он даје ономе коме Он хоће. Алах Узвишени каже:

Или би људима на ономе што им је Алах из обиља Свога даровао завидели. А Ми смо Ибрахимовим потомцима Књигу и мудрост дали, и царство им велико даровали. (Ан-Ниса' 54)

Алахови посланици, нека су на њих Божији мир и спас, се разликују по вредности коју Алах даје ономе коме он хоће од својих робова. Узвишени Алах каже:

Неке од тих посланика одликовали смо више него друге. С некима од њих је Алах говорио, а неке је за више степени издигао. А Исау, сину Мерјемину, јасне смо доказе дали и Џибрилом га подржали. Да је Алах хтео, не би се међусобно оні после њих убијали, кад су им јасни докази већ дошли, али они су се разишли; неки од њих су веровали, а неки су порицали. А да је Алах хтео, они се не би међусобно убијали, али Алах ради оно што Он жели. (Ал-Бакарах 253)

ПОСЛАНИЦИ “УЛУЛ-АЗМ” (ПОСЛАНИЦИ ОДЛУКЕ)

НУХ, НЕКА ЈЕ НА ЊЕГА БОЖИЈИ МИР И СПАС

Нух је први веровесник кога је Алах послао након што се Нухов народ искварио и почео чинити ширк (многобоштво). Заборавили су основе верозакона који је био објављен Адему. Почели су обожавати кипове, како то Алах појашњава у Свом говору:

Ми смо послали Нуха народу његову: "Опомињи народ свој пре него што га стигне патња несносна!" "О народе мој" – говорио је он – "ја вас отворено опомињем:

Алаху се клањајте и Њега се бојте и мени послушни будите, Он ће вам грехе ваше опростити и у животу вас до одређеног часа оставити, а када Алахов одређени час дође заиста се неће, нека знате, одгодити." (Нух 1-4)

Имали су пет кипова које су обожавали поред Алаха и сматрали светим, а то су: Ведд, Сува', Јегус, Је'ук и Неср. Алах Узвишени их спомиње у Кур'ану:

И говоре: 'Никако божанства своја не остављајте, и никако ни Ведда, ни Суваа, а ни Јегуса, ни Јеука, ни Јесра не напуштајте!'. (Нух 23)

Нух, нека је на њега Божији мир и спас, је био богобојазан и искрен, позивао је свој народ непоколебљиво и стрпљиво. Користио је различита средства у позивању свог

народа који га је исмејавао и у лаж угонио, како нам то појашњава Алах Узвишени у Свом говору:

Он (Нух) рече: "Господару мој, ја сам народ свој и ноћу и дању, доиста, позивао, али га је позивање моје још више удаљило. И кад год сам их позивао да им опростиш, прсте су своје уши стављали и хаљинама својим се покривали – били су упорни и претерано охоли. Затим, ја сам их отворено позивао, а онда сам им јавно објављивао и у поверењу им шапутао, и говорио: 'Тражите од Господара свога опрост јер Он, доиста, много прашта. (Нух 5-10)

И поред тога, Нух, нека је на њега Божији мир и спас, је устрајао у својој мисији и кад год је интензивирао своје позивање и опомињање, његов народ је све више одбијао да се одазове и био још упорнији на неистини. Нух је све то стрпљиво подносио и наставио да их позива у Алахову веру, а само мали број људи га је следио. Неверници су наставили са својом заблудом и тиранијом па им је Алах ускратио кишу. Нух их је позвао да поверују како би Алах од њих отклонио казну па су они поверовали, али су се убрзо затим вратили свом неверовању. Нух их је позивао 950 година, а затим се пожалио свом Господару на свој народ који му је био непокоран. Његови сународници су следили оне међу њима који су били у заблуди па је Нух упутио молбу своме Господару:

И Нух рече: "Господару мој, не остави на Земљи ниједног неверника, јер, ако их оставиш, они ће робове Твоје у заблуду заводити и само ће грешника и

**неверника рађати! Господару мој, опрости мени, и
родитељима мојим, и ономе који као верник у дом мој
уђе, и верницима и верницама, а неверницима само
пропаст повећај!" (Нух 26-28)**

Алах Узвишени је удовољио његовој молби те му је наредио да направи лађу, иначе Нух је био врсни столар, како би спасао себе и оне који су поверовали од потопа који ће преплавити Земљу због неверства. Такође, са собом је узео по пар од сваке врсте животиња, а затим је наступио потоп јер је Алах наредио да из неба лију кише и из земље извори провру, те је Алах потопио све невернике, како нам то појашњава у Свом говору:

**Пре њих Нухов народ није веровао и роба Нашег је у
лаж утеривао, говорећи: "Луђак!" – и Нух је
онемогућен био. И он је Господара свога замолио: "Ја
сам побеђен, Ти се освети!" И Ми смо капије небеске
поотварали води која је непрестано лила, и учинили да
из земље извори провру, и воде су се састајале како је
одређено било, а њега смо носили на оној од дасака и
клинаца саграђеној која је пловила под бригом Нашом
– награда је то била за онога који је одбачен био. И Ми
то остависмо као поуку – па има ли икога ко би поуку
примио? (Ал-Камар 9-15)**

Нух, нека је на њега Божији мир и спас, је имао три потомка од којих је настао остало човечанство, а то су: Сам (отац Арапа, Персијанаца и Византинаца), Хам (отац Суданаца – црнаца, Европљана, Копта, Хиндуса и

Синдијаца) и Јафес (отац Турака, Кинеза, Сакалиба – словена, Је’џуца и Ме’џуца).

ИБРАХИМ, НЕКА ЈЕ НА ЊЕГА БОЖИЈИ МИР И СПАС

Алахов пријатељ, отац веровесника, коме су се у старости родили Исмаил и Исхак, нека су на њих Божији мир и спас, од којих води порекло већина веровесника, како то појашњава Алах у Свом говору:

**Хвала Алаху, који ми је у старости подарио Исмаила и
Исхака; Господар мој, уистину, услишава молбе.
Господару мој, дај да ја и неки потомци моји обављамо
молитву; Господару наш, Ти услиши молбу моју!
(Ибрахим 39-40)**

Алах је одабрао Ибрахима и подарио му посланство и велико добро у односу на остала створења. Ибрахим, нека је на њега Божији мир и спас, је живео у народу који је чинио ширк (многобоштво) Алаху обожавајући звезде, како нас о томе Узвишени Алах обавештава па каже:

**А кад Ибрахим рече своме оцу Азеру: "Зар кумире
сматраш боговима?! Видим да сте и ти и народ твој у
правој заблуди." И Ми показасмо Ибрахиму царство
небеса и Земље да би чврсто веровао. И кад наступи
ноћ, он угледа звезду и рече: "Ово је Господар мој!" А
пошто зађе, рече: "Не волим оне који залазе!" А кад
угледа Месец како излази, рече: "Ово је Господар мој!"
А пошто зађе, он рече: "Ако ме Господар мој на Прави
пут не упути, бићу, сигурно, један од оних који су
залутали." А кад угледа Сунце како се рађа, он
узвикну: "Ово је Господар мој, ово је највеће!" – А**

пошто зађе, он рече: "Народе мој, ја немам ништа с тим што ви Њему друге равним сматрате! Ја okreћем лице своје, као прави верник, према Ономе који је небеса и Земљу створио, ја нисам од оних који Њему друге равним сматрају!" (Ал-Ан'ам 74-79)

Он није био задовољан тиме и својом урођеном здравом природом (инстинктом) осећао је да постоји Божанство од тих створења (у овом случају звезда) која не могу ни корист какву прибавити, нити штету отклонити, тако да га је Алах упутио ка спознаји Њега Узвишеног и одликовао га посланством. Ибрахим, нека је на њега Божији мир и спас, је са својим народом водио пуно дискусија, посебно користећи разумске доказе који не остављају простора за сумњу да је оно у шта његов народ верује и обожава мимо Алаха неистина, како то појашњава Узвишени Алах у Свом говору:

И кажи им вест о Ибрахиму када је оца свога и народ свој упитао: "Чему се ви клањате?" а они одговорили: "Клањамо се кумирима и поваздан им се молимо", он је рекао: "Да ли вас они чују кад се молите, или, да ли вам могу користити или нашкодити?" "Не" – одговорише – "али ми смо упамтили претке наше како тако поступају." "А да ли сте размишљали" – упита он – "да су они којима се клањате ви и којима су се клањали давни преци ваши, доиста, непријатељи моји? Али, то није Господар светова, који ме је створио и на Прави пут упутио, и који ме храни и поји, и који ме, кад се разболим, лечи, и који ће ми живот одузети, и који ће

ме после оживети, и који ће ми, надам се, погрешке моје на Судњем дану опростити и учини да ме по лепом спомињу они што ће после мене доћи. (Аш-Шуара' 69-84)

Ибрахим, нека је на њега Божији мир и спас, је наставио да позива свој народ у монотеизам – веровање да је Алах један, да само Њега обожавају и да одбаце сва друга, лажна божанства мимо Алаха. Међутим, они су га у лаж утеривали, оспорили су његово посланство и покушали да га спале па га је Алах спасио на њихове очи, како нас о томе обавештава Узвишени у причи о Ибрахиму и његовом народу:

Ми смо још пре Ибрахиму разборитост дали и добро смо га познавали. Кад он оцу своме и народу своме рече: "Какви су ово кумири којима се и дан и ноћ клањате?" Они одговорише: "И наши преци су им се клањали." "И ви сте, а и преци ваши су били у очитој заблуди" – рече. "Говориш ли ти то озбиљно или се само шалиш?" – упиташе они. "Не" – рече – "Господар ваш је Господар небеса и Земље, Он је њих створио, и ја ћу вам то доказати. Тако ми Алаха, ја ћу, чим се удаљите, ваше кумире удесити!" – И поразбија их он у комаде, осим оног највећег, да би се њему обратили. "Ко уради ово са боговима нашим" – повикаше они – "заиста је насилник!" "Чули смо једног момка како их хули" – рекоше – "име му је Ибрахим." "Доведите га да га људи виде" – рекоше – "да посведоче." "Јеси ли ти урадио ово с боговима нашим, о Ибрахиме?" – упиташе.

"То је учинио овај највећи од њих, питајте их ако умеју говорити" – рече он. И они се замислише, па сами себи рекоше: "Ви сте, заиста, неправедни!" Затим главе оборише и рекоше: "Та ти знаш да ови не говоре!" "Па зашто се онда, уместо Алаху, клањате онима који вам не могу ни користити нити од вас какву штету отклонити?" – упита он. "Тешко вама и онима којима се, уместо Алаху, клањате! Зашто се не опаметите?" – "Спалите га и богове ваше осветите, ако хоћете ишта учинити!" – повикаше. "О ватро" – рекосмо Ми – "постани хладна, и спас Ибрахиму!" И они му хтедоше поставити замку, али их Ми онемогућисмо. (Ибрахим 51-70)

Након порицања и неверовања његовог народа, Алах Узвишени му је наредио да напусти свој народ и да са својом женом Хаџером и сином Исмаилом крене према Меки, где ће Алах показати Ибрахиму место на којем ће саградити Ка'бу у чему ће му помоћи његов син Исмаил од кога потиче последњи посланик, Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, који је послан свим људима до Судњег дана. Ка'ба ће бити кибла (место према којем ће се у својим намазима окретати муслимани) свих муслимана од истока до запада, како то појашњава Алах Узвишени у Свом говору:

А када је Ибрахим замолио: "Господару мој, учини ово место сигурним градом, а снабдиј плодовима становнике његове, оне који буду веровали у Алаха и у онај свет!" – Он је рекао: "Ономе који не буде веровао

даћу да неко време ужива, а онда ћу га присилити да уђе у паклену ватру, а грозно ће она пребивалиште бити!" И док су Ибрахим и Исмаил темеље Храма подизали, они су молили: "Господару наш, прими од нас, јер Ти, уистину, све чујеш и све знаш! Господару наш, учини нас двојицу Теби оданим, и пород наш нека буде одан Теби, и покажи нам обреде наше и опрости нам, јер Ти примаш покајање и самилостан си! Господару наш, пошаљи им посланика, једног од њих, који ће им ајете Твоје казивати и Књизи их мудрости учити и очистити их, јер Ти си, уистину, силан и mudar!" Веру Ибрахимову избегава само онај који не држи до себе. А Ми смо њега на овоме свету одабрали, и на ономе ће бити међу добрима. Када му је Господар његов рекао: "Буди послушан!" – он одговорио: "Ја сам послушан Господару светова!" И Ибрахим остави у аманет синовима својим а и Јакуб: "Синови моји, Алах вам је одабрао праву веру, и нипошто не умиристе другачије него као муслимани!" (Ал-Бакарах 126-132)

МУСА, НЕКА ЈЕ НА ЊЕГА БОЖИЈИ МИР И СПАС

Алах Узвишени је разговарао са Мусаом без посредника, како нас обавештава о томе у Свом говору:

И кад Нам Муса дође у одређено време, и када му Господар његов проговори, он рече: "Господару мој, укажи ми се да Те видим!" – "Не можеш Ме видети" – рече – "али погледај у оно брдо, па ако оно остане на своме месту, видећеш Ме!" И кад се Господар његов ономе брду откри, Он га са земљом сравни, а Муса се онесвешћен стровали. Чим се освести, рече: "Хваљен нека си! Кајем Ти се, ја сам верник први!" (Ал-А'раф 143)

Муса је посланик Ислаићана који се највише спомиње у Кур'ану часном. Спомиње се на 129 места што указује на узвишен положај овог веровесника. Узвишени Алах га је помогао двома му'џизама (наднаравна дела) – једна је била штап који се претварао у велику змију, а друга је била његова рука, коју када би ставио у недра своја појавила би се бела, али није била болесна. Ове му'џизе су биле доказ истинитости његовог посланства за фараона и његов народ, како би поверовали у Алаха, што Узвишени и појашњава у Свом говору:

И Муса рече: "О фараоне, ја сам посланик Господара свјетова! Дужност ми је да о Алаху само истину кажем. Донио сам вам јасан доказ од Господара вашег, зато пусти да иду са мном синови Ислаилови!" "Ако си

донио какав доказ" – рече – "покажи га, ако истину говориш." И он баци свој штап – кад он права змијурина; и извади руку своју – она за присутне постаде бела. (Ал-А'раф 104-108)

Алах је послао Мусаа, нека је на њега Божији мир и спас, фараону и његовом народу да их позива у обожавање Алаха Јединог и да одбаце сва лажна божанства мимо Њега, након што су одступили од исправне вере, осилили се, узохолили и почели чинити неправду и насиље. Фараон је тада позвао свој народ да обожава њега и да њему упућују ибадете који се само Алаху смеју чинити, како нас о томе обавештава Узвишени у Свом говору:

"О великаши" – рече фараон – "ја не знам да ви имате другог бога осим мене, а ти, о Хамане, пеци ми опеке и сагради ми торањ да се попнем к Мусаову Богу, јер ја мислим да је он, заиста, лажац!" (Ал-Касас 38)

Муса, нека је на њега Божији мир и спас, је позивао у обожавање Алаха јединог благим речима и мудрошћу па му се фараон супротставио и сакупио врачаре (сихрбазе) како би му какву сплетку направили, али их је Муса поразио уз Алахову дозволу, након што је бацио свој штап који прогута све оно чиме су они били обману извели, како то појашњава Алах у Свом говору:

Главешине народа фараонова повикаше: "Овај је, доиста, вешт чаробњак, он хоће да вас изведе из земље ваше, па шта предлагате?" "Задржи њега и брата његова", рекоше, "а пошаљи у градове оне који ће сакупљати, преда те ће све веште чаробњаке довести."

И фараону чаробњаци дођоше. "Да ли ћемо, доиста, награду добити ако будемо победници?" – упиташе. "Да" – рече – "и бићете ми, заиста, блиски." "О Муса" – рекоше онда – "хоћеш ли ти или ћемо ми бацити?" "Баците ви" – рече он. И кад они бацише, очи људима зачараше и јако их престрашише, и враџбину велику приредише. И Ми наредисмо Мусау: "Баци штап свој!" – и он одједном прогута све оно чиме су они били обману извели. И тако истина на видело изби и показа се да је било лажно оно што су они приредили, и ту они бејаху побеђени и остадоше понижени, а чаробњаци се лицем на тле бацише. (Ал-А'раф 109-120)

Фараон и његов народ су у лаж угонили Мусаа, нека је на њега Божији мир и спас, па им је Алах због тога и зато што су на Земљи ширили неред послао казне као што су поплаве, скакавци, крпељи, жабе и крв – све јасна знамења, али су се они охолили и неверници постали. Затим је Алах од њих отклонио казне јер су они од Мусаа, нека је на њега Божији мир и спас, тражили да замоли Алаха да их ослободи невоље па ће онда поверовати. Међутим, они су само повећавали неправду, неверство и охолост, како то Алах појашњава у Свом говору:

И говорили су: "Какав год доказ да нам донесеш да нас њиме опчараш, ми ти нећемо веровати!" Зато смо Ми на њих слали и поплаве, и скакавце, и крпеље, и жабе, и крв – све јасна знамења, али су се они охолили, народ зликовачки су били. И када би их задесила невоља, говорили би: "О Муса, моли се, у наше име, Господару

своме – онако како ти је Он наредио: ако нас ослободиш невоље, ми ћемо заиста веровати и с тобом синове Израилове, сигурно, послати." И пошто бисмо их невоље ослободили – до времена до којег им је било одређено да је подносе, они би, одједном, обећање прекршили. (Ал-А'раф 132-135)

Након отворене непокорности, тврдоглавости и неверства од стране фараона и његова народа Алах је наредио Мусау, нека је на њега Божији мир и спас, да ноћу изађе из Египта са верницима од Израилићана из страха за своју веру. Фараон их је са својом војском гонио испољавајући непријатељство и чинећи им неправду, па када се две скупине угледаше море је било испред, а фараон са својом војском иза њих. Другови Мусаа, нека је на њега Божији мир и спас, му рекоше: *"Само што нас нису сустигли."* Муса одговори уздајући се у Свога Господара да ће их спасти јер му је обећао помоћ против његова непријатеља: *"Неће."* Затим му је Алах објавио да удари својим штапом по мору и оно се растави те сваки бок његов бејаше као велико брдо, како би Алах спасио Мусаа и оне који су били са њим, а фараона и његову војску утопио. Алах Узвишени појашњавајући ово каже у Свом говору:

Па кад једни друге угледаше, другови Мусаови повикаше: "Само што нас нису стигли!" "Неће!" – рече он – "Господар мој је са мном, Он ће ми пут показати."

И Ми објависмо Мусау: "Удари штапом својим по мору!" – и оно се растави и сваки бок његов бејаше као велико брдо; и Ми онда тамо оне друге приближисмо –

а Мусаа и све оне који бејаху с њим спасисмо – и оне друге потописмо. (Аш-Шуара' 61-66)

Алах је помогао Мусаа, нека је на њега Божији мир и спас, овом му'џизом (наднаравним делом) на коју фараон и његова војска нису рачунали. Међутим, Алах је наредио да се море отвори (растави), а воља Његова се увек реализује, и томе буде спас за Мусаа, нека је на њега Божији мир и спас, и вернике који су били са њим. За фараона и његове следбенике је у томе било уништење, како би он био доказ и поука за каснија поколења па је Алах учинио да га море избаци вани након што је умро. Појашњавајући то Узвишени Алах каже:

И Ми преведосмо преко мора синове Израилове, а за петама су им били фараон и војници његови прогонећи их ни криве ни дужне. А он, кад се поче давити, узвикну: "Ја верујем да нема бога осим Онога у којег верују синови Израилови и ја се покоравам!" "Зар сада, а пре си непослушан био и раздор сејао?! Данас ћемо избавити само тело твоје да би био поучан пример онима после тебе" – али многи људи су равнодушни према Нашим поукама. (Јунус 90-92)

ИСА, НЕКА ЈЕ НА ЊЕГА БОЖИЈИ МИР И СПАС

Иса је син Мерјемин и последњи посланик Израилићанима којег им је Алах послао након Мусаа, нека је на њега Божији мир и спас, јер су скренули са Правог пута, како то Алах појашњава:

После њих послали смо Исаа, сина Мерјемина, који је признавао Теврат (Стари Завет) пре њега објављен, а њему смо дали Инцил (Нови Завет), у коме је било упутство и светло, и да потврди Теврат, пре њега објављен, у коме је такође било упутство и поука онима који су се Алаха бојали. (Ал-Маидах 46)

Рођен је без оца из мудрости коју је Алах хтео. Алах је хтео да покаже људима Своју моћ када је створио Адема без мушкарца и жене, а Хаву је створио од мушкарца а без жене, а створио је Исаа од жене а без мушкарца. Зато каже Узвишени Алах у сури Мерјем:

И зато да га учинимо знамењем људима. (Мерјем 21)

Пример његовог (Иса) стварања је као пример стварања Адема, нека је на њега Божији мир и спас, којег је Алах створио од земље а затим рекао “Буди” и он поста, како то Алах појашњава у свом говору:

Исаов случај је у Алаха исти као и случај Адемов: од земље га је створио, а затим рекао: "Буди!" – и он бѣ. (Алу-Имран 59)

Послан је Исаиљанима па је у лаж утериван, борили су се против њега и вређали га, а он је све то стрпљиво подносио и устрајао у достављању своје посланице (обављању своје посланичке мисије). Он је знао да није последњи Алахов посланик и наговестио је долазак посланика након њега који се зове Ахмед, нека је на њега Божији мир и спас. Алах је Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, подучио књизи, мудрости, Теврату и Инцилу, потпомогао га је Цибрилом и био је угледан и на овом и на будућем свету и један од Алаху блиских. Алах му је подарио му'џизе (наднаравна дела) које су задивиле људе тог времена, разговарао је са људима још у колевци, направио је од земље (иловаче) нешто попут птице и пухнуо у њу и вољом Алаховом постала је права птица, исцеливао је слепа од рођења, и губава, и оживљавао мртве, све то Алаховом дозволом, и казивао им шта једу и шта гомилају, како то Узвишени појашњава у Свом говору:

А када мелеки рекоше: "О Мерјема, Алах ти јавља радосну вест, од Њега Риеч: име ће му бити Месих, Иса, син Мерјемин, биће виђен и на овоме и на ономе свету и један од Алаху блиских; он ће говорити људима још у колевци, а и као одрастао, и биће честит" – она рече: "Господару мој, како ћу имати дете када ме ниједан мушкарац није додирнуо?" – "Ето тако" – рече – "Алах ствара што Он хоће. Када нешто одлучи, Он само за то рекне: 'Буди!' – и оно буде." И поучиће га писму и мудрости, и Теврату и Инцилу, и послати као посланика синовима Исаиловим: "Доносим вам доказ од Господара вашег: направићу вам од иловаче нешто

попут птице и пухнућу у њу, и биће, вољом Алаховом, права птица. И исцелићу слепа од рођења, и губава, и оживљаваћу мртве, вољом Алаховом, и казиваћу вам шта једете и шта у домовима својим гомилате; то ће, уистину, бити доказ за вас, ако прави верници будете.

(Алу Имран 45-49)

Његова мисија је била попут мисије његове браће посланика пре њега – позивао је свој народ да обожавају Алаха Узвишеног, међутим наишао је на њихово порицање и охолост. Поверовао му је само незнатан број људи из његовог народа. Јевреји су се договорили да га убију и тако окончају његову мисију, али га је Алах спасио уздигавши га у небо. Јевреји су убили човека којег је Алах поставио уместо њега и који је личио на Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, па су јевреји и хришћани који су били присутни помислили да је Иса убијен. Он ће бити спуштен пред Смак света на Земљу и судиће по верозакону Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, затим ће га Алах уистину усмртити јер каже Узвишени:

Све што је на Земљи пролазно је,

остаје само Господар твој, Величанствени и Племенити
– (Ар-Рахман 26-27)

МУХАМЕД, НЕКА ЈЕ НА ЊЕГА БОЖИЈИ МИР И СПАС

Посланик Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, је веровесник који није знао читати и писати. Био је Арап и води порекло од Исмаила сина Ибрахима, оца веровесника. Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, је последњи посланик, најбољи и највреднији од њих. Послат је свим људима. Рођен је у Меки пар месеци након смрти свога оца, а мајка му је умрла док је још био дете. Старатељство над њим је затим преузео његов дед Абдул-Мутталиб, а потом његов амица (стриц) Ебу Талиб. Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, је једно време чувао овце за становнике Меке. Алах га је послано свим људима, а не само Арапима. Послат је ради среће свих људи, да им појасни пут истине и добра и да их упозори на пут неистине и зла. Читав његов, нека је на њега Божији мир и спас, живот био је у знаку искрености и поверења, а лаж, проневера и издаја су му биле стране. У свом народу је био познат по поузданости и искрености па су њему поверавали своје еманете (чување поверених ствари које људи остављају једни код других како би биле на сигурном и како би биле враћени приликом њихове потражње) и код њега су чували своје депозите када би хтели ићи на пут. Био је познат међу њима као “Искрени”, јер је био познат по искрености и у ономе што говори. Дата му је објава када је имао четрдесет година. Остао је у Меки тринаест година позивајући људе да верују у једноћу Алаха и да напусте обожавање кипова. Затим је учинио хиџру (преселио се) у

Медину, позвао је њене становнике у ислам па су га они прихватили. У Медини му је Алах објавио осатак верских прописа. Освојио је Меку осам година након хиџре у Медину, а на будући свет је преселио у 63-ој години живота након што му је Алах објавио цели Кур'ан, а верски прописи се компетирали. Арапи су примили ислам и његови следбеници су почели ширити ислам након њега у све делове Земље. И дан данас људи прихватају ову узвишену веру из убеђења да је то вера истине, након што су је спознали из исправних и аутентичних извора.

ИМРАНОВА ЧАСНА ПОРОДИЦА

Слање посланика и веровесника се наставило у интервалима након Нуха, нека је на њега Божији мир и спас, преко Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, који је био последњи посланик Израилићанима, да би посланиство и веровесништво прешло на Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, који је био печат свих посланика и веровесника, како нас о томе обавештава Алах у Свом говору:

Мухамед није родитељ ниједном од ваших људи, него је Алахов посланик и последњи веровесник – а Алах све добро зна. (Ал-Ахзаб 40)

Иса, нека је на њега Божији мир и спас, заузима посебно место у срцима муслимана због онога што је проповедао и експлицитно најавио њиховог веровесника Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас. Зачуђеност хришћана се још повећала када су сазнали да је име Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, двадесет и пет пута споменуто у Кур'ану, док се име Веровесника Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, спомиње свега пет пута!! Ово јасно указује на то да је Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, послани веровесник и да објава која му се објављује није његов говор, јер да је Кур'ан његов говор његово име би било споменуто у Кур'ану више од било кога другог.

Због положаја и угледа овог племенитог посланика, Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, Кур'ан садржи велики

број ајета који говоре о њему и његовој часној и благословљеној породици.

Такође, девица Мерјема, мајка Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, и њена породица имају посебно место у срцима муслимана. Кур’ан часни је хвали, а њену мајку описује као побожну жену, чисту, благословљеног порекла, доброг рода и часне породице. По имену њене породице, Алу Имран, племените породице и благословљеног потомства из којег потичу веровесници и посланици и коме припада веровесник Иса, нека је на њега Божији мир и спас, добила је назив трећа Кур’анска сура “Алу Имран”, из почаст и поштовања према тој породици како би она стално била присутна у свести муслимана, почаствована и поштована код њих. Узвишени Алах је рекао:

Алах је одабрао Адема, и Нуха, и Ибрахимову породицу, и Имранову породицу над осталим светом – све пород један од другог – а Алах све чује и све зна.

(Алу Имран 33-34)

МЕРЈЕМА, НЕКА ЈЕ НА ЊУ БОЖИЈИ МИР

Кур'ан часни хвали Мерјему, ћерку Имранову и мајку Алаховог веровесника Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, као искрену, чедну и чисту, која је одрасла у кући честитости и чистоте. На многим местима у Кур'ану она се описује добротоу, чистотоу и богобојазношћу, па каже Алах Узвишени:

И Мерјему, кћер Имранову, која је невиност своју сачувала, а Ми смо удахнули у њу живот и она је у речи Господара свога и књиге Његове веровала и од оних који проводе време у молитви била. (Ат-Тахрим 12)

Кур'ан појашњава да је Мерјема, нека је на њу Божији мир, због благословљене мисије била од благословљене мајке. Узвишени Алах каже:

Када Имранова жена рече: "Господару мој, ово што је у трбуху моме ја заветујем само на службу Теби, па прими од мене, јер Ти, заиста, све чујеш и знаш!"

(Алу Имран 35)

Ова благословљена мисија је била разлог па су она и њен син Иса, нека је на њега Божији мир и спас, сачувани од сотонских напада тако што ју је њен Господар, Алах, узео под Своје окриље и помогао је неким кераметима (чудима, наднаравним делима) која указују на доброту њене нарави. Једно од тих чуда било је то што јој је долазила опскрба на месту где је била у време када није било плодова, па је Алах учинио да се о њој брине Зекерија, нека је на њега

Божији мир и спас, добри човек који се старао и бринуо о њој како то Алах у Кур'ану појашњава:

После она, када је роди, рече: "Господару мој, родила сам женско" – а Алах добро зна шта је родила – "а женско није као мушко; надела сам јој име Мерјема, и ја њу и пород њен стављам под Твоје окриље од проклетог ђавола." И Господар њен прими је лепо и учини да узрaste лепо, и да се о њој брине Зекерија. Кад год би јој Зекерија у храм ушао, код ње би хране нашао. "Одакле ти ово, о Мерјема?" – он би упитао, а она би одговорила: "Од Алаха, Алах онога кога хоће опскрбљује без муке."

(Алу Имран 36-37)

Мерјема, нека је на њу Божији мир, није била попут других жена у то време, јер је њу Алах почаствовао тако што ју је одабрао над осталим женама па су је мелеки обрадовали тиме, како нас Алах о томе обавештава у Кур'ану:

И када мелеки рекоше: "О Мерјема, тебе је Алах одабрао и чистом створио, и бољом од свих жена на свету учинио. О Мерјема, буди послушна своме Господару и лицем на тле падај и са онима који молитву обављају и ти обављај!" (Алу Имран 42-43)

Почаст и углед Мерјеме, нека је на њу Божији мир, још више увећава то што је Алах објавио целу суру (поглавље) која носи име по њој (Сура Мерјем). То је деветнаеста сура у Кур'ану и једина Кур'анска сура која је названа по имену

једне жене. У овој сури су садржане такве хвале и почести о Мерјеми какве се не налазе ни у хришћанским књигама и јеванђељима. Треба напоменути и то да у Кур'ану не постоји ниједна сура која носи име неке од жена Посланика, нека је на њега Божији мир и спас, као што су Хатица, Аиша, нити његових ћерки као што је Фатима, нити његових рођака, нека је Алах са њима задовољан. Такође, не постоји ни сура која носи име његове породице, а постоји сура у којој се прети једном од његових рођака, његовом амици Ебу Лехебу, којем је Кур'ан пресудио да ће бити од становника ватре (џехенема). Без икакве сумње, ово указује на истинитост посланства Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, и исправност његовог веровесништва, које није ништа друго до објава која му се објављује, коју он није написао, што би се свидело неким порицатељима његовог посланства. Да је Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, написао Кур'ан, у њему би било пуно хвалоспева о њему и његовој породици.

Посланик ислама, Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, хвали Мерјему, нека је на њу Божији мир, и убраја је у најбоље жене на свету, па каже: **“Најбоље жене на свету су: Мерјема ћерка Имранова, Хатица ћерка Хувејлидова, Фатима ћерка Мухамедова, нека је на њега Божији мир и спас, и Асија жена фараонова.”** (Сахиху Ибн Хиббан)

Посланик ислама, Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, каже да је Мерјема од најбољих жена џенета (раја) па каже: **“Четири најбоље жене у џенету су: Хатица ћерка**

Хувејлидова, Фатима ћерка Мухамедова, Мерјема
ћерка Имранова и Асија ћерка Музахимова, а
фараонова жена.” (Сахиху Ибн Хибан)

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

ЖИВОТ АЛАХОВОГ ВЕРОВЕСНИКА ИСАА, НЕКА ЈЕ НА ЊЕГА БОЖИЈИ МИР И СПАС

Кур'ан часни хвали нашег веровесника Исаа, сина Мерјемина, нека је на њега Божији мир и спас, и описује га особинама које указују на величину његовог положаја код Алаха Узвишеног, тако да га је Алах учинио радосном вешћу за његову мајку Мерјему, нека је на њу Божији мир и спас, даровао јој је дете које је створио на начин који се разликује од начина стварања осталог човечанства. Створио га је Својом моћи и вољом, створио га је ријечју "БУДИ", па ће бити угледан на овом и будућем свету и један од Алаху блиских. Постаће племенити веровесник, частан, поштован и потпомогнут му'џизама (наднаравним делима) и биће Божији Посланик Израилићанима, како каже Алах Узвишени:

А када мелеки рекоше: "О Мерјема, Алах ти јавља радосну вест, од Њега Реч: име ће му бити Месих, Иса, син Мерјемин, биће виђен и на овоме и на ономе свету и један од Алаху блиских; он ће говорити људима још у колевци, а и као одрастао, и биће честит" – она рече: "Господару мој, како ћу имати дете када ме ниједан мушкарац није додирнуо?" – "Ето тако" – рече – "Алах ствара што Он хоће. Када нешто одлучи, Он само за то

рекне: 'Буди!' – и оно буде." И поучиће га писму и мудрости, и Теврату и Инцилу. (Алу Имран 45-48)

ЊЕГОВО РОЂЕЊЕ

Алах у Кур'ану часном појашњава какав је био наш веровесник Иса, нека је на њега Божији мир и спас, као и то да га је учинио посебним подаривши му му'џизе. Узвишени образлаже начин његовог рађања јасно и потпуно, прихватљиво здравом разуму и логици, како би му дао место које му припада као Веровеснику и учинио га човеком, Божијим робом, далеко од разврата и онога што му јевреји приписују говорећи да је он дете које је плод блуда, а далеко је Иса, нека је на њега Божији мир и спас, од тога. Такође, Иса, нека је на њега Божији мир и спас, је далеко и од онога што му неки приписују говорећи да је он Божији син, или да је он, нека је на њега Божији мир и спас, Бог, хваљен нека је Алах и врло високо изнад онога што они говоре! Кур'ан не сматра да то што је Иса, нека је на њега Божији мир и спас, рођен без оца треба бити разлог његовог обожавања, или да је због тога он Божији син, хваљен нека је Алах и врло високо изнад онога што они говоре, већ је у томе доказ Алахове свемоћи у смислу различитх начина стварања. Алах Узвишени је Адема створио без оца и мајке, Хаву је створио од мушкарца а без мајке (жене), а нашег Веровесника Исаа је створио од жене (има мајку) а без мушкарца (оца), док је остатак човечанства створио од мушкарца и жене (тј, од оца и мајке). Алах Узвишени каже:

Исаов случај је код Алаха исти као и случај Адемов: од земље га је створио, а затим рекао: "Буди!" – и он бѐ. Истина је од Господара твога, зато не сумњај! А онима

који се с тобом буду о њему расправљали, пошто си већ праву истину сазнао, ти реци: "Ходите, позваћемо синове наше и синове ваше, и жене наше и жене ваше, а доћи ћемо и ми, па ћемо се усрдно помолити и Алахово проклетство на оне који неистину говоре призвати!" То је, заиста, истинито казивање и нема бога осим Алаха! –

а Алах је, доиста, силан и мудар. А ако они главе окрену – па, Алах сигурно добро зна смутљивце. Реци: "О следбеници Књиге, дођите да се окупимо око једне речи и нама и вама заједничке: да се никоме осим Алаху не клањамо, да никога Њему равним не сматрамо и да једни друге, поред Алаха, боговима не држимо!" Па ако они не пристану, ви реците: "Будите сведоци да смо ми муслимани!" О следбеници Књиге, зашто се о Ибрахиму препирете, па зар Теврат и Инцил нису објављени после њега? Зашто не схватите? Ви расправљате о ономе о чему нешто и знате, а зашто расправљате о ономе о чему ништа не знате? Алах зна, а ви не знате! Ибрахим није био ни јевреј ни хришћанин, већ прави верник, веровао је у Бога једнога и није био идолопоклоник. (Алу Имран 59-67)

Рођење нашег Веровесника Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, је попут рођења осталих људи – Алах га је створио у материци као што је створио и остала створења. Рођењем Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, свемоћ Узвишеног Створитеља је дошла до изражаја када га (Исаа) је створио без оца, као што се Његова свемоћ открива и указује у многим Његовим створењима. Узвишени Алах

појашњава случај Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, пре и после његовог стварања па каже:

(16) И спомени у Књизи Мерјему: када се од укућана својих на источну страну повукла

(17) и један застор да се од њих заклони узела, Ми смо к њој мелека Цибрила послали и он јој се приказао у лику савршено створена мушкарца.

(18) "Утичем се Милостивом од тебе, ако се Њега бојиш!" – узвикну она.

(19) "А ја сам управо изасланик Господара твога" – рече он – "да ти поклоним дечака чиста!"

(20) "Како ћу имати дечака" – рече она – "кад ме ниједан мушкарац додирнуо није, а ја нисам неваљалица!"

(21) "То је тако!" – рече он. "Господар твој је рекао: 'То је Мени лако', и зато да га учинимо знамењем људима и знаком милости Наше. Тако је унапред одређено!"

(22) И она занесе и бременита се склони далеко негде.

(23) И порођајни болови присилише је да дође до стабла једне палме. "Камо среће да сам раније умрла и да сам потпуно у заборав пала!" – узвикну она.

(24) И мелек је, који је био ниже ње, зовну: "Не жалости се, Господар твој је дао да ниже тебе поток потече.

(25) Затреси палмино стабло, посуће по теби датуле
свеже,

(26) па једи и пиј и буди весела! А ако видиш човека
каква, ти реци: 'Ја сам се заветовала Милостивом да ћу
ћутати, и данас ни с ким нећу говорити.'

(27) И дође она с њим породици својој, носећи га. "О
Мерјемо" – рекоше они – "учинила си нешто нечувено!

(28) Еј ти, која у чедности личиш Харуну, отац ти није
био неваљао, а ни мати твоја није била неваљалица."

(29) А она им на њега показа. "Како да говоримо
детету у бешици?" – рекоше.

(30) "Ја сам Алахов роб" – оно рече – "мени ће Он
Књигу дати и веровесником ме учинити

(31) и учиниће ме, где год будем, благословљеним, и
наредиће ми да док сам жив молитву обављам и
милостињу удељујем,

(32) и да мајци својој будем добар, а неће ми допустити
да будем дрзак и непристојан.

(33) И нека је мир нада мноме на дан када сам се родио
и на дан када будем умро и на дан када будем из мртвих
устајао!"

(34) То је Иса, син Мерјемин – то је права истина о
њему – онај у кога они сумњају.

(35) Незамисливо је да Алах има дете, хваљен нека је
Он! Кад нешто одлучи, Он за то рекне само: "Буди!" – и
оно буде. (Сура Мерјем)

Кур'ан часни појашњава да је Мерјема, нека је на њу Божији мир и спас занела са нашим Веровесником Исаом, нека је на њега Божији мир и спас, када јој је дошао Цибрил, нека је на њега Божији мир и спас, у лику човека и по Алаховој наредби пухнуо у цеп њене кошуље, те је она одмах постала носећа. Мерјема, нека је на њу Божији мир и спас, је далеко од онога за шта је јевреји оптужују, да је она блудница, а њен син плод тога блуда. Иса, нека је на њега Божији мир и спас, је чист од тога, а његова мајка Мерјема је чиста од сваке срамоте, прљавштине и разврата. Кур'ан је потврдио да је она чиста од свега тога, како нас је Алах о томе обавестио па каже:

**А и ону која је сачувала девичанство своје, у њој живот
удахнусмо и њу и сина њена знамењем световима
учинисмо. (Ал-Анбија' 91)**

ЉУДСКА ПРИРОДА НАШЕГ ВЕРОВЕСНИКА ИСАА, НЕКА ЈЕ НА ЊЕГА БОЖИЈИ МИР И СПАС

Кур'ан појашњава случај нашег Веровесника Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, сина Мерјеминог, нека је на њу Божији мир и спас, и обавештава нас да је он Алахов роб којем је Алах указао Своју милост и одабрао га да достави посланицу Израилићанима након нашег Веровесника Мусаа. Такође, Кур'ан појашњава да је његова мајка (Мерјема) увек истину говорила и да је чиста од онога што јој се приписује. На њу и њеног сина, нашег Веровесника Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, се односи све оно што важи и за остале људе. Иса и Мерјема, нека су на њих Божији мир и спас, су јели, пили, спавали, будили се, осећали бол, плакали... Онај ко поседује ова својства како може бити Бог? Божанство је чисто од свих ових ствари, како нас Узвишени о томе обавештава па каже:

Месих, син Мерјемин, само је посланик – и прије њега су долазили и одлазили посланици – а мајка његова је увек истину говорила; и обоје су храну јели. Погледај како Ми износимо јасне доказе, и погледај, затим, њих како се одмећу. (Ал-Маидах 75)

Алах нема потребу за женом, нити дететом, јер је Он Узвишени, Господар свих створења. Нема другог божанства које заслужује да се истински обожава осим Алаха, нити има истинског Господара осим Њега. Приписивати Алаху да има дете је једна од највећих

измишљотина и потвора на Њега. Све мимо Алаха је створено и Његови су робови, под Његовим надзором и контролом, понизни према Њему, признајући то језиком (речима) или урођеном природом, како то Узвишени Алах образлаже у Свом говору:

Они говоре: "Милостиви је узео дете!" – Ви, доиста, нешто одвратно говорите! Готово да се небеса распадну, а Земља провали и планине здробе што Милостивом приписују дете. Незамисливо је да Милостиви има дете – та сви ће они, и они на небесима и они на Земљи, као робови у Милостивог тражити уточиште!

(Мерјем 88-93)

Па како ће Он Узвишени имати дете када је оно резултат две одговарајуће, приближно једнаке ствари, а Алах Узвишени нема супарника, нити Му је ишта слично, како то појашњава у Свом говору:

Реци: "Он је Алах – Један! Алах је Уточиште сваком! Није родио и рођен није, и нико Му раван није!" (Ал-Ихлас 1-4)

Приписивање Алаху да има дете није никаква новина, већ датира од давнина – од када је и човека. Ова девијација у веровање се појавила са појавом многобоштва у човечанству. Наиме, арапски многобошци су приписали Алаху да је склопио брак са ћеркама најугледнијих цина па је са њима добио мелеке које сматрају Алаховим кћерима, хваљен нека је Алах и врло високо изнад онога што они говоре! Алах Узвишени је рекао:

А упитај их: "Зар су за Господара твога – кћери, а за њих – синови, зар смо у њихову присуству мелеке као жене створили?" Ето, они, због тога што лажу, доиста говоре: "Алах је родио" – они су, заиста, лажљивци. Зар је Он кћери синовима претпоставио? Шта вам је, како расуђујете?! Зашто не размислите? Или, где вам је доказ прочитати? Донесите Књигу своју, ако истину говорите! Многобошци између Њега и цина сродство успостављају, а цини одавно знају да ће они који тако говоре у ватру бити бачени – хваљен нека је Алах и далеко од онога како Га они представљају! Алахови искрени робови нису за то криви.

(Ас-Саффат 149-160)

Већина јевреја и хришћана неправедно приписује Алаху дете следећи своје претходнике у том контексту, што здрав разум не може прихватити, како нас Алах о томе обавештава у Кур'ану па каже:

Јевреји говоре: "Узејр је – Алахов син", а хришћани кажу: "Месих је – Алахов син." То су речи њихове, из уста њихових, опонашају речи неверника пријашњих – убио их Алах! Куда се одмећу? Они, поред Алаха, боговима сматрају свећенике своје и монахе своје и Месиха, сина Мерјемина, а наређено им је да се само једном Богу клањају – нема бога који заслужује да се истински обожава осим Њега. Он је врло високо изнад оних које они Њему равним сматрају. (Ат-Тавбах 30-31)

Кур'ан је пресудио неверством оне ко верује да је наш Веровесник Иса син Мерјемин Бог, или Божији син, или

“један од тројице” (мисли се на свето тројство), и појаснио је да је мисија Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, имала за циљ постизање монотеизма. Дакле, Иса, нека је на њега Божији мир и спас, је позивао у веровање да постоји само један Бог и да Му се не смије ширк чинити (не смије се обожавати нико дуги осим Алах), поводећи се за претходним веровесницима и посланицима, како нас Узвишени Алах о томе обавештава па каже:

Неверници су они који говоре: "Бог је – Месих, син Мерјемин!" А Месих је говорио: "О синови Исраилови, клањајте се Алаху, и моме и вашем Господару! Ко другог Алаху сматра равним, Алах ће му улазак у џенет (рај) забранити и боравиште његово ће џехенем (пакао) бити; а неверницима неће нико помоћи." Неверници су они који говоре: "Алах је један од тројице!" А само је један Бог! И ако се не окане онога што говоре, несносна патња ће, заиста, стићи сваког од њих који неверник остане. Зашто се они не покају Алаху и не замоле опрост од Њега, та Алах прашта и самилостан је.

(Ал-Маидах 72-74)

Рационални докази којима се Кур’ан руководи указују на то да је Алах свемоћни Створитељ који управља свиме, Господар и Владар свега, који ствара оно што Он хоће и ради оно што жели. Све му’џизе (наднаравна дела) које су се десиле Исау, нека је на њега Божији мир и спас, догодиле су се Алаховом наредбом и хтењем, а никако зато што је то Иса, нека је на њега Божији мир и спас, хтео. Такође се појашњава да наш Веровесник Иса, нека је на

њега Божији мир и спас, и његова мајка (Мерјем, нека је на њу Божији мир и спас,) не могу од себе, а ни од било ког другог отклонити какву штету, корист, живот дати, нити оживети. Алах Узвишени није у потреби за њима, нити за било ким од створења, већ су сва створења у потреби за Алахом и Његовом милошћу, па каже Алах:

Неверници су они који говоре: "Бог је – Месих, син Мерјемин!" Реци: "Ко може спречити Алаха да, ако хоће, уништи Месиха, сина Мерјемина, и мајку његову, и све оне који су на Земљи?" Алахова је власт на небесима и на Земљи и на ономе што је између њих; Он ствара што хоће, и Алах све може. (Ал-Маидах 17)

Алах је објавио кур'анске ајете којима се прети и забрањује синовима Исраиловим претеривање у вери и да не смеју о Алаху говорити неистину. Појашњава се да је Иса, нека је на њега Божији мир и спас, којем су хришћани приписивали да је Бог, Божији син, или "један од тројице" (алудира се на "свето стројство"), човек попут других људи – Алаху се моли, обожава Га, није му зазорно да буде Алахов роб, понизан према Њему у Његовој наредби. А онога коме буде зазорно да се Њему клања, и који се буде охолио, његов крај ће бити у вечној цехенемској казни. Кур'ан часни ово појашњава па каже Алах Узвишени:

О следбеници Књиге, не застрањујте у своме веровању и о Алаху говорите само истину! Месих, Иса, син Мерјемин, само је Алахов посланик, и Реч Његова коју је Мерјемин доставио, и Дух од Њега; зато верујте у Алаха и Његове посланике и не говорите: "Тројица су!"

Престаните, боље вам је! Алах је само један Бог – хваљен нека је Он! – зар Он да има дете?! Његово је оно што је на небесима и оно што је на Земљи, и Алах је довољан као сведок. Месиху неће бити зазорно да призна да је Алахов роб, па ни мелекима, Њему најближим. А оне којима буде зазорно да се Њему клањају, и који се буду охолили, Алах ће их све пред Себе сакупити: вернике који су добра дела чинили Он ће према заслуги наградити и још ће им, из обиља Свога, више дати; а оне који су зазирали и охолили се – на несносне муке ће ставити и они неће наћи себи, мимо Алаха, ни заштитника ни помагача. О људи, доказ вам је већ стигао од Господара вашег и Ми вам објављујемо јасну Светлост. Оне који буду у Алаха веровали и чврсто се Његових прописа придржавали – Он ће, сигурно, у милост Своју и благодат увести, и правим путем Себи упутити. (Ан-Ниса’ 171-175)

Насупрот онима који Исау, нека је на њега Божији мир и спас, приписују да је Бог, Божији син, или “један од тројице” (алудира се на “свето стројство”), јевреји оптужују нашег Веровесника Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, да је сотонски дух зла, да је издајник и лажов. Зато Кур’ан објашњава те две њихове лажне оптужбе и образлаже да је наш Веровесник Иса, нека је на њега Божији мир и спас, веровесник који је послан и да је искрен у ономе што доставља од свог Господара, како каже Алах:

Месих, Иса, син Мерјемин, само је Алахов посланик, и Реч Његова коју је Мерјемин доставио, и Дух од Њега; зато верујте у Алаха и Његове посланике. (Ан-Ниса 171)

Међутим, његова душа је попут душа осталих створења, а њено приписивање Алаху је у **контексту почаста и поштовања према њему (Исау)**. “Ријеч Његова” није посебност којом је одликован само Иса, нека је на њега Божији мир и спас, већ је то случај и са Адемом, нека је на њега Божији мир и спас, чија се душа приписује Алаху (да је дио Њега) **из почаста и поштовања према њему (Адему)**, како нас о томе обавештава Алах у Свом говору па каже:

И кад је мелекима Господар твој рекао: "Створићу човека од иловаче, па кад му савршен облик дам у живот у њ удахнем, ви му се поклоните!" (Сад 71-72)

Исти је случај и у причи о Исаовом рођењу, где је Алах Цибрила, нека је на њега Божији мир и спас, назвао “рухан минАлах” – душом од Алаха (буквалан превод), када га је послао Мерјемин, нека је на њу Божији мир и спас, да јој дарује Исаа, нека је на њега Божији мир и спас:

И спомени у Књизи Мерјему: када се од укућана својих на источну страну повукла и један застор да се од њих заклони узела, Ми смо к њој мелека Цибрила послали и он јој се приказао у лику савршено створена мушкарца. (Мерјем 16-17)

Такође, Алах назива Кур’ан “Рухом”, јер њиме оживљава срца уливајући у њих душевну смиреност и спокој. Кур’ан

оживљава и друштва остварујући за њих овосветске интересе у оквиру којих се свакоме даје право које му припада, чувају се животи, част и имеци, како то Алах појашњава у Свом говору:

На такав начин Ми и теби објављујемо оно што ти се објављује. Ти ниси знао шта је Књига нити си познавао верске прописе, али смо је Ми учинили светлом помоћу којег упућујемо оне робове Наше које желимо. А Ти, заиста, упућујеш на Прави пут. (Аш-Шура 52)

ВЕРОВЕСНИШТВО ИСАА, НЕКА ЈЕ НА ЊЕГА БОЖИЈИ МИР И СПАС

Кур'ан часни појашњава да су сви веровесници потомци Нуха и Ибрахима, нека су на њих Божији мир и спас, и да су све Божије објаве објављене посланицима, који су потомци ова два племенита и часна веровесника и посланика. Нема сумње да је наш веровесник Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, потомак Исмаила сина Ибрахимовог, нека је на њих Божији мир и спас, како то појашњава Узвишени Алах у Свом говору:

Ми смо Нуха и Ибрахима послали и неким од потомака њихових веровесништво и објаву дали; неки од потомака њихових су на Правоме путу, а многи од њих су неверници. (Ал-Хаид 26)

Од основа веровања код муслимана је врвовање у све Алахове посланике. У Кур'ану је дошла наредба да се они морају поштивати, волети, ценити, уважавати, бранити, међу људима ширити љубав према њима и да се мора веровати у оно што је објављено од Алаха Узвишеног. Од њих је и наш веровесник Иса, нека је на њега Божији мир и спас, син Мерјемин који код муслимана има узвишено и часно место. Узвишени Алах каже:

Реците: "Ми верујемо у Алаха и у оно што се објављује нама, и у оно што је објављено Ибрахиму, и Исмаилу, и Исхаку, и Јакубу, и унуцима, и у оно што је дато Мусау и Исау, и у оно што је дато веровесницима од Господара

њихова; ми не правимо никакве разлике међу њима, и ми се само Њему покоравамо."

Па, ако буду веровали у оно у што ви верујете, на Правоме су путу; а ако главе окрену, они су онда само инације и Алах ће те сигурно од њих заштитити, јер Он све чује и све зна. (Ал-Бакарах 126-127)

Синови Израилови су пре Мусаовог, нека је на њега Божији мир и спас, посланства били потлачени, понижени и поробљени на земљи како нас је о томе обавестио Алах Узвишени:

И пошто смо вас Ми од фараонових људи избавили, који су вас неизмерно мучили: мушку децу су вашу убијали, а женску вам у животу остављали, то је било тешко искушење од Господара вашег. (Ал-А'раф 141)

Алах им је указао милост и ојачао их Мусаовим, нека је на њега Божији мир и спас, посланством. Извео их је из понижења у понос, из сиромаштва у богатство, били су јадни и бедни па их је Алах уздигао и постали су победници. Затим је прошло много времена па је већина Израилићана одступила од Божанског правца и приступа са којим је дошао наш веровесник Муса, нека је на њега Божији мир и спас. Чинили су неправду и неред на земљи, порицали и убијали веровеснике и добре људе међу њима. Неки од њих су порицали проживљење, полагање рачуна и казну након смрти, препустили су се страстима и ужицима, јели су иметак људи на недозвољен начин. Затим им је Алах послао као посланика Исаа сина Мерјемина. Подучио га је Теврату и Инцилу како би их вратио исправном

Божанском путу и чистом извору који ће их избавити из искривљеног веровања у којем су се нашли, како нас је о томе обавестио Узвишени:

После њих послали смо Исаа, сина Мерјемина, који је признавао Теврат пре њега објављен, а њему смо дали Инцил, у коме је било упутство и светло, и да потврди Теврат, пре њега објављен, у коме је такође било упутство и поука онима који су се Алаха бојали. (Ал-Маидах 46)

Наш веровесник Иса, нека је на њега Божији мир и спас, је почео са достављањем своје посланице, позивао је Израилићање у обожавање Алаха и радио је најбоље што је могао по прописима Инцила, како нас о томе обавестио Узвишени Алах у Свом говору:

**А кад је Иса прочита знамења донио, он је рекао:
"Доносим вам мудрост и долазим да вам објасним оно
око чега се разилазите. Зато се Алаха бојте и мени се
покравајте,**

**Алах је мој и ваш Господар, па се Њему клањајте, то је
Прави пут!"**

(Аз-Зухруф 63-64)

Када је наш веровесник Иса, нека је на њега Божији мир и спас, видео њихово негирање и неверство у његову мисију обратио се своме народу рекавши: *"Ко ће ме помоћи и ко ће бити стрпљив на све оно што ће ме задесити на путу ширења Алахове вере?"* Дванаест ученика му је поверовало и обавезало се да ће ширити Алахову веру међу својим

народом и да ће стрпљиво подносити оно што ће их задесити на том путу, како нас је о томе обавестио Узвишени Алах у свом говору:

А када се Иса уверио да они неће да верују, узвикнуо је:

"Који ће бити помагачи моји на Алаховом путу?" –

"Ми" – рекоше ученици – "ми ћемо бити помагачи Алахове вере, ми у Алаха верујемо, а ти буди сведок да смо ми послушни Њему. Господару наш, ми у оно што Ти објављујеш верујемо и ми посланика следимо, зато нас упиши међу вернике!" (Алу Имран 52-53)

КАРАКТЕР НАШЕГ ВЕРОВЕСНИКА ИСАА, НЕКА ЈЕ НА ЊЕГА БОЖИЈИ МИР И СПАС, ЊЕГОВЕ ВРЛИНЕ И ВРЕДНОСТИ

Кур'ан часни описује нашег веровесника Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, особинама које указују на узвишено место овог часног Посланика код Алаха Узвишеног. Он поседује најпотпуније људске особине због којих му и припада ово узвишено место, како то појашњава Алах у Свом говору:

**После њих послали смо Исаа, сина Мерјемина, који је признавао Теврат прије њега објављен, а њему смо дали Инџил, у коме је било упутство и светло, и да потврди Теврат, прије њега објављен, у коме је такође било упутство и поука онима који су се Алаха бојали.
(Ал-Маидах 46)**

Кур'ан часни нас обавештава да је овај Посланик потпомогнут и сачуван од стране Алаха Узвишеног. Рекао је Узвишени:

И Ми смо Мусау Књигу дали и после њега смо једног за другим посланике слали, а Исау, сину Мерјемину, очигледне доказе дали и Џибрилом га помогли. И кад год вам је који посланик донио оно што није годило душама вашим, ви сте се охолили, па сте једне у лаж утеривали, а друге убијали. (Ал-Бакарах 87)

Такође, Кур'ан га описује као најбољи пример и одличан модел веровања, обожавања и искрености према Алаху

Узвишеном. Силазак Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, пред смак света је један од највећих предзнака Судњег дана, како то Алах појашњава у Свом говору:

А кад је народу твоме као пример наведен син Мерјемин, одједном су они, због тога, загаламили и рекли: "Да ли су бољи наши кумири или он?" А навели су ти га као пример само зато да би спор изазвали, јер су они народ свађалачки. Он је био само роб кога смо Ми посланством наградили и примером за поуку синовима Исраиловим учинили, а да хоћемо, могли бисмо неке од вас у мелеке претворити да вас они на Земљи наследе; и Кур'ан је предзнак Смака света, зато никако не сумњајте у њ и следите упутство Моје, то је Прави пут. (Аз-Зухруф 57-61)

Што се тиче његових телесних особина, описао га је Алахов Посланик Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, који каже: **“Посланици су браћа по истом оцу, мајке су им различите, а вера им је једна, а ја сам најближи човек Исау сину Мерјемину, јер између мене и њега није било посланика, он ће сићи па када га видите, препознајте га: човек средњег раста, црвено-беле боје, на њему два одела бледоцрвена, из главе као да му капље иако није мокра. Он ће разбити крст, убити свињу, укинути цизју (цизја је порез који се узима од немуслимана који се слажу да живе под исламском влашћу), позвати људе у ислам, а Алах ће у његово време све вере уништити изузев ислама и уништиће Алах, у време његово, Месиха Децала. Затим ће се**

успоставити сигурност на Земљи тако да ће лавови заједно боравити с девама, тигрови с кравама, вукови с овцама, а деца ће се играти са змијама и оне им неће нанети штету. Он ће остати 40 година, затим ће умрети и муслимани ће му клањати ценаза-намаз (муслимански верски обред приликом сахране једне или више особа).” (Умдетут-Тефсир)

У другом хадису Алахов Посланик, нека је на њега Божији мир и спас, каже: **“Видео сам Исаа, Мусаа и Ибрахима. Што се тиче Исаа, он је беле пути, коврцав, широких груди, а што се тиче Мусаа, он је смеђ, висок, равне косе, као да је из (етиопског или индијског народа) Зутт. Што се тиче Ибрахима, погледајте у вашег друга, тј. мене.”** (Сахихул-Џами’)

Алахов Посланик Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, је појаснио да је веровање у Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, један од делова који употпуњују веровање (иман) и један од узрока уласка у ценет, па каже: **“Ко посведочи да нема другог божанства које заслужује да се истински обожава осима Алаха и ко Му не приписује судруга, затим сведочи да је Мухамед Његов роб и Посланик, ко сведочи да је Иса Алахов роб и Посланик, реч Његова коју је Мерјеми доставио (да је Иса створен Божијом речју “КУН – БУДИ”) и Дух од Бога (тј. да га је Бог створио као и друга створења, али се каже “Дух од Бога” у смислу почасти према Исау, као што на другом месту каже Алах Узвишени: И даје вам да се користите оним што је на небесима и оним што је на**

Земљи, све је од Њега.), да су ценет и цехенем истина, Алах ће га увести у ценет према ономе што је урадио (биће уведен у ценет након што буде кажњен за велике грехе уколико их је имао, а ово је и доказ да муслимани који су били велики грешници неће вечно остати у цехенему).” (Бухари)

Такође, веровање у Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, је разлог увећања добрих дела и степена (положаја), па Алахов Посланик Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, каже: **“Код којег човека буде робиња па је подучава (вери) и лепо је подучи, те је одгаја и лепо је одгоји, а затим је ослободи и ожени се њоме – он ће имати двоструку награду. Онај ко буде веровао у Исаа, а затим поверују у мене имаће две награде. Роб који се буде бојао свог Господара (буде истински обожавао Алаха) и покоравао се своме власнику имаће две награде.”** (Бухари)

Посланик Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, је образложио чистоту душе овог часног посланика која је била беспорочна, која је била лишена мржње, зависти, пакости и злобе и која је била испуњена лепим мишљењем о људима, слављењем и величањем Алаха. Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, је рекао: **“Иса син Мерјемин је видео једног човека како краде па му је рекао – Зар крадеш? Овај одговори – Не, тако ми Онога поред кога другог бога нема осим Њега. Затим Иса рече – Добро, поверовао сам у Алаха а не својим очима.”** (Дакле поверовао сам ономе ко се заклео Богом а занегирало

оно што је било очигледно. Могуће да је тај човек узео нешто што је његово право, или је власник неке украдене ствари те има право да је узме, или га је видео како је пружио руку за нешто па је помислио да је украо. Па када се заклео, повратио се од лоших мишљења). (Бухари)

ИСА, НЕКА ЈЕ НА ЊЕГА БОЖИЈИ МИР И СПАС, И ДЕЦАЛ

Кур'ан појашњава да је силазак нашег веровесника Иса, нека је на њега Божији мир и спас, пред крај овога света један од предзнака Судњег дана како нас је о томе обавестио Узвишени Алах у Своме говору:

А кад је народу твоме као пример наведен син Мерјемин, одједном су они, због тога, загаламили и рекли: "Да ли су бољи наши кумири или он?" А навели су ти га као пример само зато да би спор изазвали, јер су они народ свађалачки. Он је био само роб кога смо Ми посланством наградили и примером за поуку синовима Исраиловим учинили, а да хоћемо, могли бисмо неке од вас у мелеке претворити да вас они на Земљи наследе; и Кур'ан је предзнак Смака света, зато никако не сумњајте у њ и следите упутство Моје, то је Прави пут. (Аз-Зухруф 57-61)

Због вредности Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, Алах ће га послати да убије Месихид-Деџала, да шири и позива у ислам. То ће се догодити у време када се прошири мноштво убијања, када се природа људи искриви па се добро буде сматрало лошим, а лоше добрим. Биће послан да успостави правду и да прошири ислам пред крај дуњалука (пред смак света), како је то појаснио Алахов Посланик Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, у свом говору: **“О људи! За вас неће бити већег искушења на Земљи, откако је Алах створио Адемово потомство,**

од искушења Деџала. Алах Узвишени није послао ниједног веровесника а да није упозоравао свој народ на Деџала. Ја сам последњи веровесник, а ви сте последњи умет (народ) и он ће се засигурно појавити међу вама. Ако се он појави док сам ја међу вама, ја ћу вас од њега заштити, а ако се појави после мене онда је сваки муслиман сам себи заштитник, а Алах је заступник мој и сваког муслимана. Он ће изаћи на пут између Шама и Ирака, па ће обићи Земљу и десно и лево. О Алахови робови, о људи! Будите чврсти! Описаћу вам Деџала онако како га није описао ниједан веровесник пре мене... Деџал ће рећи “Ја сам ваш Господар”, а ви нећете видети свога Господара све док не умрете. Деџал је ћорав на једно око, а ваш Господар није. Међу његовим очима пише “КАФИР” (неверник), и то ће моћи прочитати сваки искрени верник, био писмен или не. Од његове смутње је ценет и ватра која ће га пратити. Његов ценет је ватра, а његова ватра је ценет. Па ко буде искушан са ватром, нека затражи заштиту код Алаха и нека проучи прве ајете суре *Ел-Кехф*. Од његове смутње је да ће рећи неучком човеку: ‘Ако ти оживим родитеље, хоћеш ли сведочити да сам ја твој господар? ‘Хоћу,’ одговориће. Па ће се два ђавола указати у лику његових родитеља који ће му рећи: ‘О сине наш, заиста је он твој господар, па га следи.’ У његову смутњу спада и то да ће убити једног човека, па ће његово тело пилом преполовити на две половине и рећи: ‘Погледајте овог мог роба којег ћу оживети, па ће након оживљења тврдити да има другог

бога осим мене.’ Алах ће оживети човека, па ће му Деџал рећи: ‘Ко је твој бог?’ Човек ће одговорити: ‘Мој Господар је Алах, а ти си Алахов непријатељ Деџал. Тако ми Алаха, никада нисам био сигурнији да си то ти, као што сам данас.’ У његову смутњу спада и то да ће наредити небу да киша пада, па ће падати. Наредиће земљи да даје плодове, па ће она своје плодове дати. Од његове смутње је да ће неко место одбити да га следи, па им неће остати ни једно грло стоке а да неће бити уништено. У његову смутњу спада и то да ће му неко место поверовати, па ће наредити небу да спусти кишу, што ће оно и учинити. Наредиће земљи да подари своје плодове, па ће она то учинити, (те ће имати најбољу испашу). Због тога ће им стока бити крупна и угојена као никада до тада, са стомацима пуним хране и вименима пуним млека. Неће остати ниједно место на Земљи у које неће ући Деџал, осим Меке и Медине. Затим ће доћи до Медине, али на сваком њеном прилазу ће наићи на мелека са исуканом сабљом. Када дође до неплодног сланог предела црвене боје у близини Медине, Медина ће се три пута толико снажно затрести. Након потреса ће сви мунафици (лицемери), били жене или мушкарци, напустити Медину и придружити се њему, и све што је ружно нестаће из ње као што мијех спира рђу са жељеза. Тога дана који се зове “Дан Халаса” ће се позвати и рећи: где ће бити Арапи тада?” Рекао (Посланик, нека је на њега Божији мир и спас) је: “Њих ће бити мало, а њихов је имам (предводник) добар човек. Када буде приступио њихов имам да

клања с њима сабах, сићи це Иса ибн Мерјем. Тај ће се имам измакнути како би Иса, нека је на њега Божији мир и спас, предводио џемат (скупину). Иса ће ставити руку између његових плећки и рећи ће: 'Ти их предводи јер овај намаз (молитва) је започет, а ти си им имам.' Он ће поново проћи напред и клањаће као имам, а када заврши, Иса ће рећи: 'Отворите врата!' Врата ће се отворити, а иза њих Деџал и са њим седамдесет хиљада јевреја, сви са украшеном сабљом и круном. Када Деџал погледа у њега, истопиће се као сто се топи со у води, па ће одјурити бежећи. Иса ће га стићи код источних врата Лудда и убиће га. Алах ће поразити јевреје и неће остати ништа од Алахових створења иза чега ће се моћи јевреј сакрити, да му Алах неће дати способност да говори, ни камен, ни стабло, ни зид, ни животиња. Па ће казати: 'Алахов робе, муслиману, ово је јевреј, дођи и убиј га!', изузев гаркада, а то је њихово дрво, које неће говорити. Иса син Мерјемин ће у мом умету судити праведно и биће праведан имам (предводник), разбиће крст, убиће свињу и укинуће цизју и садаку, неће бити потребе за чувањем дева и оваца. Неће бити непријатељства и међусобне мржње. Из сваке отровнице биће одстрањен отров тако да ће дете моћи ставити руку у њена уста без икакве штете, и девојчица ће се играти са лавом а овај јој неће нашкодити. Вук ће бити међу овцама као да је њихов пас-чувар. Земља ће се испунити миром као што се посуда испуни водом. Сви људи ће се ујединити око једне речи и нико се осим Алаха неће обожавати.

Ратови ће престати, а Курејшевићи ће запосести хилафет (власт). Земља ће бити као сребрена плоча а њени плодови ће бити као што су били у доба Адема, нека је на њега Божији мир и спас. Група људи ће се окупити око једног грозда и он ће им бити довољан. Група људи ће јести један нар, па ће се најести. Цена једног бика ће бити веома мала, а коњ ће се моћи купити за неколико дирхема (сребрењака). Три године пре изласка Деџала ће бити тешке за људе, у њима ће се појавити жестока глад. Алах ће прве године наредити небу да смањи своје падавине за трећину, а земљи да смањи своје плодове за трећину. У другој години ће наредити небу да смањи своје падавине за две трећине, а земљи да смањи своје плодове за две трећине. У трећој години ће наредити небу да задржи све своје падавине, тако да неће пасти ниједна кап кише, а земљи ће наредити па неће никнути ниједна биљка и неће остати ни један пашњак, а да неће бити уништен, осим онога што Алах буде хтео. Асхаби упиташе: ‘А од чега ће људи живети тада?’ ‘ЛА ИЛАХЕ ИЛЛАЛАХ, АЛАХУ ЕКБЕР и ЕЛ-ХАМДУ ЛИЛЛАХИ ће им бити замјена за храну’ – одговори Посланик. (Сахихул-Цами’)

БОЖАНСКЕ МУЏИЗЕ (НАДНАРАВНА ДЕЛА) АЛАХОВИХ ПОСЛАНИКА

Алах Узвишени шаље посланике и помаже их му'џизама које су људима видљиве и опипљиве како би биле поуздани докази истинитости њихових посланстава. С обзиром да су ове му'џизе биле чулне, материјалног карактера, нестале су са нестанком њиховог времена и у њих је веровао само онај ко их је видео. Када је дошла посланица (Кур'ан) Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, била је универзална и коначна, била је заувек и остаће вечна без обзира на време, све до Судњег дана, како би била доказ истинитости посланства Мухамеда, нека је на њега Божожији мир и спас, свим створењима и сведок надолazeћим генерацијама. Зато му'џиза Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, није материјалног карактера као што је био случај са му'џизама веровесника пре њега, јер му'џизе чулног, материјалног карактера не могу одиграти ову улогу и не могу испунити овако важан задатак будући да престају са нестанком свог ефекта и да у њих не верује осим онај ко их види. Због тога је му'џиза Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, Објава која му се објављује – Кур'ан, који ће се учити до Судњег дана. Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, је дошао са говором (Кур'аном) који је својим начином и стилистиком, без обзира што је његов народ у то време био познат по речитости и лепом изражавању, нарушио уобичајено. Упркос континуираном супростављању неистомишљеника за време Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, и

након њега и тврдњама да није реч о наднаравном говору који му се објављује, нису били у стању да дођу ни са једном суром сличном Кур'ану, па чак ни са једним ајетом. Од наравности Кур'ана часног је и то што нас он обавештава о неким непознатим догађајима који ће се догодити у будућности. Кур'ан часни је вечна му'џиза Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, који појашњавајући ову чињеницу каже: **“Није било Веровесника да му није дата нека му'џиза како би му људи поверовали, а мени је као му'џиза дат Кур'ан којег ми је Алах објавио и надам се да ћу ја имати највише следбеника на Судњем дану.”** (Сахихул-Бухари)

МУ'ЦИЗЕ (НАДНАРАВНА ДЕЛА) ИСАА, НЕКА ЈЕ НА ЊЕГА БОЖИЈИ МИР И СПАС

Као што смо претходно рекли, неки људи оспоравају, негирају Божије посланике, нека су на њих Божији мир и спас, и не верују у њих осим путем чулних, материјалних доказа. Зато је Алах помогао Своје посланике му'џизама (наднаравним делима) које указују на истинитост њихових посланица (објава) са којима их је Алах послао. Међутим, треба знати да се свака од тих му'џиза догађа Алаховом наредбом и дозволом, како нас је о томе обавестио Алах у Свом говору:

**И пре тебе смо посланике слали и жене и пород им давали. И ниједан посланик није донео ниједно чудо собом, већ Алаховом вољом. Свако доба имало је
Књигу. (Ар-Ра'д 38)**

Му'џизе које је Алах дао Својим посланицима су биле у складу са оним по чему су њихови народи били познати. Народ Мусаа, нека је на њега Божији мир и спас, је био познат по сихру и враџбинама па је му'џиза Мусаа, нека је на њега Божији мир и спас, била штап који је појео све што су сахири направили бацивши своје штапове и ужад на земљу који су због њихове враџбине гмизали попут змија. Опчинили су очи људи како би им се штапови и ужад причинили да су уистину змије па се чак и Муса, нека је на њега Божији мир и спас, побојао када је све то видео. Алах Узвишени каже:

И фараону чаробњаци дођоше. "Да ли ћемо, доиста, награду добити ако будемо победници?" – упиташе. "Да" – рече – "и бићете ми, заиста, блиски." "О Муса" – рекоше онда – "хоћеш ли ти или ћемо ми бацити?" "Баците ви" – рече он. И кад они бацише, очи људима зачараше и јако их престрашише, и враџбину велику приредише. И Ми наредисмо Мусау: "Баци штап свој!" – и он одједном прогута све оно чиме су они били обману извели. И тако истина на видело изби и показа се да је било лажно оно што су они приредили, и ту они бијаху побеђени и остадоше понижени, "Ми верујемо у Господара светова" – повикаше, "Господара Мусаова и Харунова!" (Ал-А'раф 113-122)

Такође, Иса, нека је на њега Божији мир и спас, је био послат народу који није веровао осим у оно опипљиво, материјално што може видети својим очима. У том народу су се прошириле неке болести па су му'џизе Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, биле у складу са тим. Алах га је помогао великим му'џизама које подсећају на Алахову свемоћ, богобојазност и веровање у Њега. Иса, нека је на њега Божији мир и спас, је причао са људима још док је у колевци био, од блата је направио нешто попут птице па је дунуо у то и Алаховом вољом постало права птица, излечио је слепца и губавца, мртве је оживљавао Алаховом вољом и обавештавао би људе шта једу и шта у својим кућама гомилају, како нас је о томе Алах обавестио у Свом говору:

Кад Алах рекне: "О Иса, сине Мерјемин, сети се благодати Моје према теби и мајци твојој: када сам те Цибрилом помогао па си с људима, у бешици и као зрео муж, разговарао; и када сам те писмености и мудрости, и Теврату и Инцилу научио; и када си, вољом Мојом, од блата нешто попут птице направио и у њу удахнуо, и када је она, вољом Мојом, постала птица; и када си, вољом Мојом, од рођења слепа и губавца исцелио; и када си, вољом Мојом, мртве дизао; и када сам од тебе синове Исраилове одбио, кад си им ти јасне доказе донио, па су оні међу њима који нису веровали – повикали: 'Ово није ништа друго до права враџбина!'
(Ал-Маидах 110)

Од му'џиза Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, којим га је Алах почастиио је и то што му је Алах услишао дову када су од њега његови следбеници затражили да им спусти трпезу с неба како би им се срца смирила и како би се уверили у истинитост његова посланства. Алах Узвишени је рекао:

И када сам ученицима наредио: 'Верујте у Мене и Посланика Мога!' – они су одговорили: 'Верујемо, а Ти буди сведок да смо ми муслимани'." А када ученици рекоше: "О Иса, сине Мерјемин, може ли нам Господар твој трпезу с неба спустити?" – он рече: "Бојте се Алаха ако сте верници!" "Ми желимо" – рекоше они – "да с ње једемо и да наша срца буду смирена и да се уверимо да си нам истину говорио, и да о њој будемо сведоци." Иса, син Мерјемин, рече: "О Алаху, Господару наш,

спусти нам с неба трпезу да нам буде благодан, и првима од нас и онима каснијим, и чудо Твоје, и нахрани нас, а Ти си хранитељ најбољи!" "Ја ћу вам је спустити" – рече Алах – "али ћу оне међу вама који и после не буду веровали казнити казном каквом никога на свету нећу казнити." (Ал-Маидах 111-115)

БОЖИЈИ ПОСЛАНИЦИ И ПОЗИВАЊЕ У ТЕВХИД (МОНОТЕИЗАМ)

У основи, вера свих Божијих посланика је једна јер потиче од Алаха, како нас је о томе Узвишени обавестио у Свом говору:

**Зар да поред Њега они узимају богове?! Реци:
"Докажите!" Ова Књига је поука за моје следбенике, а
било је књига и за оне који су пре мене били и нестали.
Међутим, већина њих не зна истину, па зато главе
окрећу. Пре тебе ниједног посланика нисмо послали, а
да му нисмо објавили: "Нема бога осим Мене, зато се
Мени клањајте!" (Ал-Анбија' 24-25)**

Око питања тевхида гравитирају сва исламска шериатска учења и постулати, а то је случај и са свим пријашњим верозаконима. Позивање у веровање да је Алах један и да се само Он искрено обожава је оно због чега је Алах створио човечанство, ценет и цехенем, како то Алах појашњава у Свом говору:

**Он вам прописује у вери исто оно што је прописао Нуху
и оно што објављујемо теби, и оно што смо наредили
Ибрахиму и Мусау и Исау: "Праву веру исповедајте и у
томе се не подвајајте!" Тешко је онима који Алаху
друге равним сматрају да се твоме позиву одазову. Алах
одабире за Своју веру онога кога Он хоће и упућује у њу
онога ко Му се искрено обрати. (Аш-Шура 13)**

Веровање у једног, јединог Алаха и искрено обожавање само Њега Узвишеног је опорука свих Божијих посланика и веровесника својим народима, а нарочито својим потомцима, како нас је Алах о томе обавестио говорећи о Ја'кубу, нека је на њега Божији мир и спас:

Ви нисте били присутни када је Јакубу смртни час дошао и када је синове своје упитао: "Коме ћете се, после мене, клањати?" – "Клањаћемо се" – одговорили су – "Богу твоме, Богу твојих предака Ибрахима и Исмаила и Исхака, Богу једноме, и ми се Њему покоравамо!" (Ал-Бакарах 133)

Исправна логика и здрав разум одбацују многобоштво, тј. да постоје неки други богови мимо Алаха, јер је то крњавост, а то је немогуће када се ради о Алаху – Створитељу и Творцу овог универзума. Ако је многобоштво нешто што створења одбијају да постоји међу њима, шта тек рећи за Господара тих створења. Ширк (многобоштво) је беспослица и доколица, а то не приличи Алаху Узвишеном који каже:

Ми нисмо створили небо и Земљу, и оно што је између њих, да се забављамо. Да смо се хтели забављати, забављали бисмо се онако како Нама доликује, али Ми то не чинимо, него истином сузбијамо лаж, истина је угуши и лажи нестане; а тешко вама због онога што о Њему износите! Његово је оно што је на небесима и на Земљи! А они који су код Њега не зазиру да Му се клањају, и не замарају се, хвале Га ноћу и дању, не малаксавају. Зар ће кумири, које они од земље праве,

мртве оживети? Да Земљом и небесима управљају други богови, а не Алах, пореметили би се. Па нек је узвишен Алах, Господар свемира, од онога што Му приписују! Он неће бити питан за оно што ради, а они ће бити питани. (Ал-Анбија' 16-23)

Као што је Алах Узвишени чист од афинитета према игри, забави и беспослици тако је чист и од тога да има дете, јер логично је да када неко има дете мора имати и жену, а то је немогуће када је реч о Алаху Узвишеном и он је чист од тога. То да Алах има жену и дете би значило да су и они божанства као што је Алах, да су и жена и то дете одувек, да немају ни почетка ни краја, а то је немогуће јер је Створитељ један – а то је Алах Узвишени Кома нико и ништа није слично и нико није као Он. А онај ко има потребу за женом зашто не би узео више жена и пријатељица, а не само једну жену! Узвишени Алах је од свега тога чист. Такође, могућност да Алах има дете подразумева слабост и потребу за помоћи тог детета. Осим тога, зашто да Алах има једно дете, што не би онда имао неколико деце, па онда унучад и потомке! Алах Узвишени је далеко од потребе за било ким и чист је од свега овога. Такође, да је Алах Себи приписао дете то би значило да Он има способност репродукције што би опет подразумевало да је Он рођен, јер ко има сина сигурно има и оца, тј. некога од кога потиче. Све ово је немогуће када се ради о Алаху, једином Створитељу, Који никога није родио нити је рођен. Онај ко има дете временом ће остарити и том детету припада наследство, а све ово није могуће у случају Алаха, једног јединог Створитеља, Који каже:

Он је створитељ небеса и Земље! Откуд Њему дете кад нема жене, Он све ствара, и само Он све зна. То вам је Алах, Господар ваш, нема другог бога осим Њега, Створитеља свега; зато се Њему клањајте; Он над свим бди! Погледи до Њега не могу допрети, а Он до погледа допире; Он је милостив и упућен у све.

(Ал-Ан'ам 101-103)

Познато је да потреба за партнером указује на мањкавост јер се партнери међусобно допуњују, а Алах Узвишени нема потребу ни за ким од Својих створења како би њиме надоместио неки недостатак, или како би Му неко помогао у одржавању универзума и уређивању ствари које се односе на Његова створења. Штавише, Његова створења су та која имају потребу за Њим и оним што је код Њега Узвишеног Који је најбогатији. Алах каже:

И реци: "Хваљен нека је Алах, који Себи није узео детета и који у власти нема ортака, и коме не треба заштитник због немоћи – и хвалећи Га величај!"

(Ал-Исра' 111)

Кур'ан је појаснио немогућност постојања више богова мимо Алаха – Творца овог универзума, и констатовао је логичко-рационалне разлоге зашто је то немогуће, прихватљиве исправном резонувању и здравом разуму:

- Постојање више божанстава подразумева да свако божанство има апсолутну моћ, јер је апсолутна моћ једно од Божијих својстава. Многобоштво подразумева и то да сваки Бог хоће нешто различито од оног другог и онда се

догађа неред у читавом космосу због сукоба, спора и ривалства између њих. Алах је Узвишен од тога да има судруга у власти јер би то значило неред, а Алах је од тога чист. Кур'ан часни то појашњава па Узвишени Алах каже:

Зар ће кумири, које они од земље праве, мртве оживети? Да Земљом и небесима управљају други богови, а не Алах, пореметили би се. Па нек је узвишен Алах, Господар свемира, од онога што Му приписују! (Ал-Анбија' 21-22)

- Постојање другог бога поред Алаха би значило са сваки од њих поседује снагу и моћ којом би се међусобно борили и супротставили један другом ради придобијања власти и контроле у универзуму. На ово одговара Кур'ан па Алах Узвишени каже:

Реци: "Да поред Њега постоје други богови, као што они говоре, они би онда потражили пут до Алаха Свевишњег." Хваљен нека је Он и врло високо изнад онога што они говоре! Њега величају седмера небеса, и Земља, и оні на њима; и не постоји ништа што га не велича, хвалећи Га; али ви не разумете величање њихово. – Он је доиста благ и много прашта. (Ал-Исра' 42-44)

Постојање другог бога мимо Алаха би значило поделу космоса међу њима како би сваки од њих располагао с оним што је створио, а то је када је реч о Алаху Узвишеном немогуће. Узвишени Алах каже:

**Алах није узео Себи сина, и с Њим нема другог бога!
Иначе, сваки би бог, с оним што је створио – радио што
би хтео, и један другог би побеђивао. – Хваљен нека је
Алах који је далеко од онога што они износе. (Ал-
Му'минун 91)**

Зато је ширк (приписивање Алаху судруга у обожавању) највећи грех којег Алах неће опростити ономе ко умре са тим грехом, ценет му је харам (забрањен) и његово боравиште ће бити цехенем, а ружно ли је то боравиште. Већина кур'анских ајета упозорава на овај грех на који се односи оно што смо претходно споменули, а рекли смо да је немогуће да постоје друга божанства мимо Алаха јер би то представљало недостатак када се ради о Алаху, и свакако многовоштво се може сматрати говором о Алаху без знања. Алах каже:

**Алах неће опростити да Му се неко други сматра
равним, а опростиће мање грехове од тога коме Он
хоће. А онај ко другог сматра Алаху равним чини,
измишљајући лаж, грех велики. (Ан-Ниса' 48)**

ИСА, НЕКА ЈЕ НА ЊЕГА БОЖИЈИ МИР И СПАС, И ОДРИЦАЊЕ ОД ШИРКА (МНОГОБОШТВА)

Кур'ан часни је појаснио да је Иса, нека је на њега Божији мир и спас, веровесник попут осталих веровесника, створен је и Алахов је роб. Био је један од оних који је позивао у тевхид (монотеизам) и никада није потврдио нити признао своме народу оно на чему су они били, а то је многобоштво. Позивао је свој народ да верују у Алаха, Једног Јединог, и да напусте сва друга лажна божанства мимо Њега. Појаснио им је већину онога у чему су се разилазили Израилићани, па Алах Узвишени каже:

**А кад је Иса очита знамења донио, он је рекао:
"Доносим вам мудрост и долазим да вам објасним оно
око чега се разилазите. Зато се Алаха бојте и мени се
покоравajte, Алах је мој и ваш Господар, па се Њему
клањајте, то је Прави пут!"**

(Аз-Зухруф 63-64)

Кур'ан је потврдио да је Иса, нека је на њега Божији мир и спас, чист од тога да је позивао да људе обожавају, или да им је наређивао да чине ширк обожавајући њега. Такође, Кур'ан појашњава да ће Иса, нека је на њега Божији мир и спас, као предводник човечанства стати на Судњем дану пред Господаром светова и пред свим људима те занегирати оно за шта га оптужују Израилићани, а то је да

их је он позивао да обожавају њега и његову мајку, како нас о томе Алах Узвишени обавештава у Свом говору:

А када Алах рекне: "О Иса, сине Мерјемин, јеси ли ти говорио људима: 'Прихватите мене и мајку моју као два бога уз Алаха!'" – он ће рећи: "Хваљен нека си Ти! Мени није приличило да говорим оно што немам право. Ако сам ја то говорио, Ти то већ знаш; Ти знаш шта ја знам, а ја не знам шта Ти знаш; Само Ти једини све што је скривено знаш. Ја сам им само оно говорио што си ми Ти наредио: 'Клањајте се Алаху, и моме и своме Господару!' И ја сам над њима бдио док сам међу њима био, а кад си ми Ти душу узео, Ти си их једини надзирао; Ти над свим бдиш. Ако их казниш, робови су Твоји, а ако им опростиш, силан и мудар Ти си." (Ал-Маидах 116-118)

РАДОСНА ВЕСТ ИСАА О МУХАМЕДУ, НЕКА ЈЕ НА ЊИХ БОЖИЈИ МИР И СПАС

Кур'ан часни појашњава да је Алах Узвишени узео завет од свих Божијих посланика да верују једни другима и да ако Алах пошаље посланика да потврди оно што су они већ проповедали, верују у њега, искрено му верују и да томе подучавају своје народе. Алах је од свих посланика и веровесника узео обавезу да верују једни у друге и да потврде једни друге, јер све оно са чим су они дошли је од Алаха, Који каже:

Алах је од сваког веровесника коме је Књигу објавио и знање дао – обавезу узео: "Кад вам, после, дође посланик који ће потврдити да је истина оно што имате, хоћете ли му сигурно поверовати и сигурно га помагати? Да ли пристајете и прихватате да се на то Мени обавезете?" – Они су одговарали: "Пристајемо!" – "Будите, онда, сведоци" – рекао би Он – "а и Ја ћу с вама сведочити." А они који и после тога главе окрену, они су доиста неверници. Зар поред Алахове желе другу веру, а Њему се, хтели или не хтели, покоравају и они на небесима и они на Земљи, и Њему ће се вратити!"
(Алу Имран 81-83)

Кур'ан садржи ајете који позивају немуслимане, а нарочито ехлул-китабије (хришћане и јевреје), да верују у Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, и следе његову Посланицу, како то Узвишени Алах појашњава у Свом говору:

О синови Израилови, сетите се благодати Моје коју сам вам подарио, и испуните завет који сте Ми дали – испунићу и Ја свој који сам вама дао, и само се Мене бојте! Верујте у оно што објављујем, чиме се потврђује да је истинито оно што ви имате, и не будите први који у то неће веровати. И не замењујте речи Моје за нешто што мало вреди, и само се Мене бојте! И истину са неистином не мешајте и истину свесно не тајите! (Ал-Бакарах 40-42)

Наш веровесник Иса, нека је на њега Божији мир и спас, се покорио наредби Узвишеног Алаха па је наговестио долазак Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, након њега и појаснио је своме народу да је он (Иса) послат само Израилићанима. Ово се спомиње у Инџилу, у јеванђељу по Матеју 15\24, где Иса, нека је на њега Божији мир и спас, каже: ***“Нисам послан никоме осим изгубљеним овцама дома Израелова.”*** Из овог говора Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, јасне су две чињенице:

Прва чињеница се односи на то да Иса, нека је на њега Божији мир и спас, није послат свим људима генерално, већ само одређеном народу и у одређено време. Ово је оно што је пренесено у јеванђељима. Ако је ово оно о чему говоре јеванђеља, поставља се питање зашто онда мисија хришћана није усредсређена само на Израилићане, што би било у складу са овим речима Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, него се поступа супротно њима па се покрштавају и они који нису Израилићани?

Овај цитат из јеванђеља (***“Нисам послан никоме осим изгубљеним овцама дома Израелова.”***) је јасан доказ да хришћанство није универзална вера и да проповедање хришћанства није од стубова хришћанске вере.

Друга чињеница: С обзиром да Иса, нека је на њега Божији мир и спас, није послат осим *изгубљеним овцама дома Израелова*, то значи да ће се појавити Посланик након њега чија ће се мисија односити на цели свет и који ће бити печат посланика. Ово је оно што је наговестио Иса, нека је на њега Божији мир и спас, и једна од његових задаћа је била да донесе радосну вест о доласку последњег Посланика, Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас. Ову чињеницу појашњава и Кур’ан, па Узвишени Алах каже:

А када Иса, син Мерјемин, рече: "О синови Исраилови, ја сам вам Алахов посланик да вам потврдим пре мене објављени Теврат и да вам донесем радосну вест о посланику чије је име Ахмед, који ће после мене доћи" – и кад им је он донео јасне доказе, они рекоше: "Ово је права враџбина!" (Ас-Сафф 6)

Коректан и цивилизован човек који је свој ум ослободио од слеђења туђег мишљења и апсолутне контроле и повођења за вером својих очева и дедова, запитаће се да ли постоји нека препрека (или забрана) да Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, буде посланик који је послат од Узвишеног Алаха, кад су већ пре њега (Мухамеда) слати многи посланици и веровесници? Ако је одговор да не постоји никаква рационална, нити законска (шериатска)

баријера у том смислу, зашто онда негирати посланицу и веровесништво Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, и то да је послат свим људима, потврђујући посланице (објаве) веровесника пре њега?!

СТАТУС ДОБРИХ СВЕЋЕНИКА И МОНАХА ИЗ ПОСЛАНИЦЕ (ОБЈАВЕ) МУХАМЕДА, НЕКА ЈЕ НА ЊЕГА БОЖИЈИ МИР И СПАС

Многи јеврејски свећеници и хришћански монаси поверовали су у Алаховог посланика Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, након што су спознали да је оно са чиме је он дошао истина. Њихове свете књиге су наговестиле појаву Посланика након Мусаа и Исаа, нека је на њих Божији мир и спас. Без обзира на све оно што је убачено у те књиге као што су искривљивања, измене и манипулације у преводима кроз различите временске периоде, и на то што су оригинални примерци погубљени, ипак су остали описи веровесника Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, у многима од њих. Ти описи указују на њега (Мухамеда) јасно и без икакве сумње. Зато још увек и дан данас велики број хришћана прихвата ислам упркос свим кампањама намерног изобличења од стране западњачких средстава информисања. Рекао је Узвишени:

Онима који ће следити Посланика, Веровесника, који неће знати читати ни писати, којег они код себе, у Теврату и Инцилу, записана налазе, који ће од њих тражити да чине добра дела, а од одвратних одвраћати их, који ће им лепа јела дозволити, а ружна им забранити, који ће их терета и тешкоћа које су они имали ослободити. Зато ће они који буду у њега веровали, који га буду подржавали и помагали и светло

**по њему послано следили – постићи оно што буду
желели. (Ал-А'раф 157)**

Алахов посланик, нека је на њега Божији мир и спас, је појаснио својим друговима да је он радосна вест његова брата Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, када су га о томе питали:

“О Алахов Посланиче, реци нам нешто о себи. Посланик, нека је на њега Божији мир и спас, одговори – Ја сам услишана дова (молба) мога праоца Ибрахима и радосна вест Исаа, нека је на њих Божији мир и спас. Када је моја мајка занела са мном, видела је као да је из ње изашла светлост која је обасјала дворце Бусре у Шаму.” (Тефсир Кур’ана од Ибн Кесира)

Када је Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, послат у њега су неки од ехлул-китабија (хришћана и јевреја) поверовали, а неки не. Приповеда Посланикова супруга Сафија бинт Хујеј бин Ахтаб, Алах њоме био задовољан, која је била јеврејка пре него је прешла на ислам: **“Нико од деце није био дражи мом оцу и амици од мене. Никад их нисам срела а да ме нису узели поред детета које су имали. Када је Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, дошао надомак Медине и одсео у Кубау, селу синова Амра бин Авфа, њен отац Хујеј б. Ахтаб и његов брат Ебу Јасир б. Ахтаб, у рану зору отишли да виде Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, и да с њиме поразговарају. Након што су се у сумрак вратили од њега, изгледали су јадно, бедно и суморно, а на Сафију, Алах био задовољан њом, коју су**

јако волели, уопште нису обратили пажњу, што је било супротно њиховом обичају. Тада је чула свога амицу Ебу Јасира како пита њеног оца: *“Је ли то он?”* Хујеј одговори: *“Јесте, тако ми Алаха!”* Ебу Јасир приупита: *“У потпуности си га препознао по особинама и опису?”* “Да”, рече Хујеј. *“Како ћеш поступити према њему?”*, опет упита Ебу Јасир. *“Тако ми Алаха, бићу му непријатељ док год будем жив!”*, одговори Хујеј. (Сира Ибн Хишама 2/165, Бејхеки – “Ед-Делаил 2/532)

Велики број свећеника и монаха у то време, а и данас, прихватио је истину са којом је дошао Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас. Краљ хришћанске Абесиније Нецашије био је један од првих који је то урадио за време Алаховог Посланика Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас. Нецашија је био хришћанин, један од оних који су познавали хришћанске свете књиге и знао је за радосне вести које говоре о веровеснику који ће бити послат након Исаа, нека је на њега Божији мир и спас. Крио је свој (иман) веровање, а претходно је прихватио изворно хришћанство далеко од пристрасности. Уму Селеме Алах био задовољан њом, супруга Посланика Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, приповеда: **“Када смо отпутовали у Абесинију добили смо најбољу заштиту код Нецашија. Нисмо се више бојали за нашу веру, обожавали смо Алаха и нико нас није узнемиравао, нити смо чули било шта што је нама мрско. Када је ова вест стигла до Курејшија договорили су се да Нецашију пошаљу по нас два способна и оштроумна човека и по**

њима најбоље меканске поклоне. Недаши је био задивљен оним што му је од њих дошло. Сакупили су му пуно скупочених дарова и нису оставили ниједног његовог патријарха а да му нису послали поклон. Уз то су послали Абдуллаха бин Еби Ребиу бин Мугире ел-Махзумија и Амра бин Аса бин Ваил ес-Сехмија и наредили су им шта треба да ураде. Рекли су им: “Сваком патријарху дајте поклон пре него будете причали са Недашијем о муслиманима који су избегли у Абесинију. Затим, уручите поклон Недашију и питајте га да вам преда муслимане пре него и причате са њим у вези њих.” Уму Селеме даље каже: “Ова двојица су иступили пред Недашија, а ми смо били у најбољој земљи код њега и у најбољој заштити. Није остао нико од Недашијевих патријарха а да му нису уручили поклон прије него су почели разговор са њим (Недашијем). Затим су рекли сваком патријарху – Неколико малоумних младића занегирало је нашу веру, побегли су од нас и нашли уточиште у краљевству вашег краља. Напустили су веру свог народа, а нису прихватили ни вашу веру. Дошли су са неком новом вером, и нама и вама непознатом. Вашем краљу смо по њих послали најугледније из њиховог народа како би их вратили назад. Када будемо разговарали са вашим краљем сугеришите му да их преда нама без да прича с њима. Њихов народ ће боље пазити на њих, јер знају њихову срамоту због које су их и грдили. Патријарси им рекоше – Уреду. Затим су њих двојица принели дарове Недашију, те их је он примио од њих. Они му се

онда обратише и рекоше – О краљу, у твоју домовину је уточиште нашла група малоумних младића који су напустили веру свога народа, а притом нису ни твоју веру прихватили. Дошли су са неком новом вером, и нама и теби непознатом. Њихови очеви, амице и рођаци су нас послали теби да их вратимо њима. Они ће на њих боље пазити јер знају за њихову срамоту због које су их грдили. Уму Селеме даље приповеда: “Абдуллаху бин Еви Ребиа и Амру бин Асу није било ништа мрскије од тога да Нецаши чује и муслимане шта они имају да кажу. Патријарси око Нецашија рекоше – Истину су рекли, о краљу. Њихов народ ће боље пазити на њих јер знају за њихову срамоту због које су их грдили. Предај их њима да их врате у своју домовину и своје народу. Нецаши се наљути па рече – Не, тако ми Алаха! Нећу вам их предати. Нећу изневерити народ који је код мене затражио заштиту, наставио моју земљу и мене изабрао уместо неког другог све док их не позовем и упитам шта имају да кажу по овом питању. Ако кажу исто што сте и ви рекли, предаћу вам их и вратити вашем народу, а ако кажу другачије од вас двојице заштитићу их од вас и имаће моју заштиту колико то они буду желели. Затим Нецаши посла по другове Алаховог Посланика, нека је на њега Божији мир и спас, и позва их. Када им је дошао краљев изасланик они се сакупише и један од њих рече овом другом – Шта ћете рећи краљу кад дођете пред њега? Затим овај одговори – Тако нам Алаха, рећи ћемо оно што знамо и што нам је наредио наш Посланик, нека је на њега Божији мир и спас, па

нек буде шта буде. Када су дошли краљу, он позва хришћанске учењаке који отворише своје књиге и поседаше око њега. Затим Нецаши упита муслимане – Каква је то вера због које сте напустили свој народ, а нисте прихватили ни моју нити веру било ког другог народа? Уму Селеме даље каже: “Џа’фер ибн Ебу Талиб је био тај који се обратио краљу па рече – Ваше височанство, били смо народ који је огрезао у незњању. Обожавали смо кипове, јели стрвину, чинили разврат, кидали родбинске везе, узнемиравали комшије, јачи је угњетавао слабијег. Све то смо чинили док нам Алах није послао Посланика, једног од нас, чије порекло, искреност, поузданост и честитост добро познајемо. Позвао нас је да верујемо у Једног Јединог Алаха и да само Њега обожавамо. Позвао нас је да напустимо кипове и кумире које смо обожавали ми и наши очеви. Наређује нам да говоримо истину, испуњавамо уговоре, спајамо родбинске везе, да се лепо опходимо према комшији, да се клонимо онога што је забрањено и проливања крви. Забрањује нам разврат, лажан говор и сведочење, једење иметка сирочади, лажно оптуживање удате жене да је починила блуд. Наређује нам да обожавамо само Алаха и да Му ширка не чинимо. Наређује нам да обављамо намаз, дајемо зекат, пост – Уму Селеме наставља: “Па је набројао остале исламске наредбе. Џа’фер даље каже – Па смо поверовали у њега и почели следити оно са чиме је он дошао. Обожавамо само Алаха и ширка Му не чинимо. Сматрамо забрањеним оно што нам је Он забранио, а дозвољеним

оно што нам је Он дозволио. Наш народ се због тога према нама почео непријатељски опходити, мучили су нас и злостављали због наше вере како би нас вратили из обожавања Алаха у обожавање кипова, како бисмо поново сматрали дозвољеним грехе и оно што је ружно. Када су нас напали, насиље и неправду нам учинили, када више нисмо могли поднети и када су нас на силу хтели раставити од наше вере, побегли смо у твоје краљевство, тебе смо изабрали мимо свих других, желећи твоју заштиту и надајући се да код тебе нећемо доживети неправду и насиље. Нецаши му рече – Имаш ли код себе нешто од Божије објаве са којом је дошао Посланик? Цафер одговори – Да. Нецаши му рече – Проучи ми то. Па је Ца'фер проучио део с почетка суре Мерјем. Каже Уму Селеме – Па је Нецаши заплакао толико да су му сузе браду наквасиле. Када су чули ајете који се уче плакали су и његови патријарси толико да су им сузе наквасиле њихове књиге. Затим Нецаши рече: “Тако ми Алаха, ово што сам чуо и оно што је Муса проповедао долази из истог извора.” Затим рече курејшијским изасланицима – Идите, тако ми Алаха, никад вам их нећу предати, нити ћу их изневерити. Уму Селем даље приповеда: “Када су двојица Курејшија изашли Амр бин Ас рече – Тако ми Алаха сутра ћу открити њихову срамоту код краља и доћи ћу им главе. Абдуллах бин Еби Ребиа који је био богобојазнији од њих двојице по питњу нас му рече. – Немој то чинити, они имају родбину и ближе своје па иако су нас напустили и другу веру прихватили они су

од нас. Амар бин Ас рече – тако ми Алаха обавестићу краља о ономе што они тврде да је Иса син Мерјемин само Божији роб. Њих двојица сутра опет дођоше краљу и Амр бин Ас рече – Ваше височанство, муслимани кажу за Исаа сина Мерјемина нешто веома ружно и озбиљно. Затим Неџаши посла по муслимане и упита их о томе. Уму Селеме каже: “Нама није било објављено ништа тако страшно и ружно како су двојица Курејшија то представили.” Народ се сакупио, а један од њих рече – Шта ћете рећи краљу када вас буде питао о Исау, нека је на њега Божији мир и спас? Одговорише – Тако нам Алаха, рећи ћемо оно што Алах каже и оно са чим је дошао наш Веровесник, нека је на њега Божији мир и спас, па нек буде шта буде. Када су ушли код краља он им рече – Шта ви кажете о Исау, сину Мерјемину? Џа’фер ибн Еби Талиб му одговори – О њему кажемо оно са чим је дошао наш Веровесник, нека је на њега Божији мир и спас, а то је да је Иса, нека је на њега Божији мир и спас, Алахов роб и Његов посланик, живот којег је Алах створио и Његова реч “БУДИ” коју је послао Мерјемини која је чедна. Уму Селеме каже: “Затим је Неџаши ударио руком у земљу и узе један штап и рече – Случај Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, је у потпуности као што си рекао, а разлика између нас и вас је колико овај штап. Ускомешаше се патријарси око Неџашија када он то рече. – Негодујте, тако ми Алаха! Затим се обрати муслиманима – Идите, бићете сигурни у мојој земљи, а онај ко вас нападне биће кажњен. И још једном, ко вас

нападне биће кажњен. Не бих дозволио ни за читаво брдо блага да се некоме од вас нанесе зло. А овима (курејшијама) вратите њихове дарове, не требају нам. Тако ми Бога, Алах од мене није узео мито када ми је власт моју вратио, па га нећу ни ја од вас узети. Он ми није људе покорним учинио све док их ја нисам Њему (Алаху) у покорност ставио. Уму Селеме даље приповеда: “Двојица Курејшија изађоше од краља понижени са враћеним даровима, а ми смо остали боравити у најбољој земљи и код најбољег заштитника. Тако ми Алаха, тако смо живели све док Неџашија нису напали због власти. Тако ми Алаха, нисмо знали за већу тугу од те кој нас је тада задесила, јер смо се бојали да ће Неџаши бити побеђен. Затим долази неки човек који не зна наше право за које је знао Неџаши. Марширао је Неџаши са својом војском, а између њих је била река Нил. Другови Алаховог Посланика, нека је на њега Божији мир и спас, рекоше – Хоће ли неко отићи до места сукоба и донети нам какво добро? Зубејр ибн Авам рече – Ја ћу. Уму Селеме каже да је он био један од најмлађих међу њима. Напумпали су му нешто на чему је могао пливати, те он то стави на своје груди и преплива Нил све док не стиже на обалу где се водила битка. Затим је кренуо све док их није сустигао (борио се на страни Неџашијеве војске), а ми смо молили Алаха да подари Неџашију победу против његовог непријатеља и да учврсти власт у својој земљи, па се Абесинија опоравила и постала је уређена земља под његовом влашћу. Ми смо остали код Неџашија у

најбољој кући све док нисмо отишли Алаховом Посланику, нека је на њега Божији мир и спас, који је био у Меки.” (Муснед имама Ахмеда)

Припадници екхулл-китабија који су правични након што прочитају оно што Кур’ан часни каже о Исау, нека је на њега Божији мир и спас, и његовој мајци, нека је на њу Божији мир и спас, знају да је то истина од Алаха. Хришћани прихватају ислам у много већем броју од осталих баш због те сличности и блискости између њих и муслимана. У историјским књигама позната је прича о сусрету између византијског краља Херакла и Ебу Суфјана пре него је прихватио ислам, која указује на то колико су хришћани знали о истинитој посланици Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас.

Приповеда Ибн Абас да га је Ебу Суфјан бин Харб обавестио да му је Херакле послао захтев да дође до њега док се налазио у Шаму са неким људима трговцима из племена Курајш за време примирја између Алаховог Посланика нека је на њега Божији мир и спас и Курајшија неверника. Сакупили су се и тишли код Херакла у Јерусалем. Херакле је седео у свом друштву, а око њега су били византијски великодостојници. Херакле рече свом преводиоцу: “Питај их ко је по сродству најближи овом човеку који за себе тврди да је Веровесник.” Тада Ебу Суфјан одговори: „Ја сам по сродству најближи њему.“ Па "Какво је сродство између тебе и њега?, упитао је он. Ебу Суфјан рече: 'Он је син мога амице', а тада није

било ниједног припадника племена Бену Абд Ел-Менафа, осим мене. Херакле је рекао: 'Приближите га до мене.' Затим је наредио мојим пријатељима да буду за мојим леђима, код мога рамена. Затим је позвао преводиоца којем рече: „Реци им да ћу овог испред мене питати о том човеку - веровеснику, па ако ме буде лагао, онда ће његови другови рећи да лаже“, а Ебу Суфјан одговори: „Тако ми Господара, да ме није било стид да моји пријатељи пренесу и припишу мени лаж, ја бих слагао на њега. “Онда се Херакле обратио преводиоцу речима: „Упитај га каквог је тај човек порекла међу њима?“ „Доброг је порекла“ – одговори Ебу Суфјан. „Да ли је неко из његове породице био владар?“ – постави друго питање Херакле. „Није“ – одговори му Ебу Суфјан. "Да ли је неко међу вама пре њега говорио ово (о посланству)?", упита Херакле. Ебу Суфјан рече: ‘Не.’ „Да ли сте га сматрали лажљивцем пре него што је почео говорити да је посланик?“ „Нисмо“ – одлучно одговори Ебу Суфјан. „Да ли га више следе угледни, охоли и богати, или сиромашни, нејаки и незаштићени?“ „Више сиромашни“, одговара Ебу Суфјан. „Повећава ли се њихов број или се смањује?“ „Повећава се из дана у дан“ – забринута ће Ебу Суфјан. „Има ли неко од њих да се одметне од онога у шта позива Веровесник након што је прихватио да га следи, из мржње према њему?“ „Не напуштају га“ – рече Ебу Суфјан. „Да ли се борите против њега и какав је исход борби?“ „Боримо се против њега и његових следбеника и некада нас они победе

(алудирајући на битку на Бедру), а некада им ми нанесемо пораз (алудирајући на битку на Ухуду).“ „Има ли обичај да крши обећања и уговоре?“ „Он не крши уговоре! Још увек траје уговор између нас о забрани ратовања, па не знам да га није за време мог одсуства прекршио.“ Ебу Суфјан каже, да му он није омогућио ниједну реч с којом би умањио његову вредност, а код тога се није плашио, да ће то утицати на друге речи. Шта вам наређује – упита Херакле. Наређује нам да обожавамо Алаха и да Му не приписујемо друга. Наређује нам да обављамо намаз и дајемо зекат, наређује нам благост и поштовање договора и еманета – рече Ебу Суфјан.

Затим се Херакле обрати преводиоцу: „Реци му да сам га питао за његово порекло, а претпостављао сам да је угледан у свом народу, јер је то био случај са свим посланицима пре њега. Питао сам те да ли је неко пре њега говорио оно што он говори. Када си ми рекао да нико пре њега није позивао у оно што он позива, рекао бих да је неко пре њега у то позивао, онда би се могло рећи да је само тај говор преузео. Питао сам те да ли сте га сматрали лашцем пре његовог посланства, па си ми одговорио да је познат по поверљивости и искрености, а рекао бих да онај који не лаже људе неће лагати ни на Господара. Питао сам те да ли је у његовој породици било владара, а ти си ми одговорио да није, па сматрам да, ако би било у његовој породици владара, онда бих могао рећи да он жели власт. Питао сам те о његовим следбеницима, па си ми потврдио да га следе

сиромашни и незаштићени, а то су управо следбеници и пријашњих посланика. Затим сам те питао да ли га његови следбеници напуштају из мржње према њему, па си ми одговорио да га не напуштају, а ја ти кажем да иман (веровање) не напушта искрена срца. Онда сам те питао да ли се број његових следбеника повећава или смањује, а ти си ми одговорио да се свакодневно повећава, што је случај и са иманом који се повећава у срцу верника све док се не употпуни. Питао сам те да ли се борите против њега и какав је исход тих битака, па си ми одговорио да се борите и да некада он побеђује а некада ви, што је био случај са искушењима пријашњих посланика и обично би крајњи исход био у корист посланика. Када си ми одговорио да не крши уговоре и обећања, сетих се да ни пријашњи посланици никада нису кршили своја обећања. “ Питао сам те шта вам он наређује, па си ми одговорио, да вам наређује да обожавате Алаха и да Му не приписујете друга. Наређује вам да обављате намаз и дајете зекат, наређује вам благост и поштовање договора и еманета. Све то су описи Веровесника, за којег сам знао да ће се појавити, али нисам знао да ће он бити од вас (Арапа). Ако је све то што кажеш истина, онда се је приближило време када ће он поседовати место мојих ногу (тј. моје царство). Када бих знао да могу доћи до њега, подносио бих потешкоће путовања само да се сретнем с њим, а ако бих био код њега ја бих му прао његове ноге.”

Онда је Херакле наредио да му се гласно прочита писмо које му је упутио Алахов Посланик, нека је на

њега Божији мир и спас, а у њему је стајало: „У име Алаха Милостивог, Самилосног, од Мухамеда Посланика Алахова, Хераклеу, владару Византије. Спас нека је на онога који следи упуту. Позивам те позивом Ислама, прихвати Ислам – бићеш спасен (Еслим – Теслем), прихвати Ислам, Алах ће ти двоструку награду дати, а ако одбијеш, наследићеш грехе свих поданика у твом царству. **О следбеници Књиге, дођите да се окупимо око једне речи и нама и вама заједничке: да се никоме осим Алаху не клањамо, да никога Њему равним не сматрамо и да једни друге, поред Алаха, боговима не држимо! Па ако они не пристану, ви реците: – Будите сведоци да смо ми муслимани!**“

Када је завршено читање писма, настала је галама и препирка присутних (због тога што Херакле нагиње ка веровању Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, Затим нам је наређено да изађемо, а када смо изашли рекао сам својим сапутницима: „Повећала се популарност сину Ебу Кебша² до те мере да га се владари Византије плаше! “Био сам још тада убеђен да ће вера коју проповеда Мухамед доживети експанзију, а

² Ебу Кебше је један од Мухамедових, нека је на њега Божији мир и спас, предака, а обичај Арапа је, да када желиш умањити углед некога, онда му наведеш порекло претка који је тајновит и непознат. Ибн Кутејбе, Ел-Хатабиј и Ед-Дарекутниј мисле, да је то човек из племена Хуза', који се противио Курејшијима у обожавању кипова а он је обожавао Еш-Ша'ра (светлу звезду-Сиријус), па су му то приписали, због суделовања у потпуном противљењу – Фетхул-Бари.

касније ми је Алах распространио груди и прихватио сам Ислам.” (Сахихул- Бухари)

Такође, Алаховом Посланику, нека је на њега Божији мир и спас, дошла је хришћанска делегација из Неџрана. У њој је било шездесет коњаника, међу којима и четрнаест угледних људи које су они слушали, а њих четрнаест су опет послушни тројици између њих, и то: Ел-Акибу, Сејиду и Ебу-Харисе ибн Алкаме. Хтели су да расправљају о случају Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, и тврдили су да је он Божији син. Остали су чврсти на својој неистини након што им је Посланик, нека је на њега Божији мир и спас, изнео доказе да је Месих (Иса, нека је на њега Божији мир и спас) Алахов роб и Његов посланик. Питали су Посланика, нека је на њега Божији мир и спас, шта он каже о случају Исаа, нека је на њега Божији мир и спас. Он им одговори – Он је Алахов роб, душа коју је Он створио и реч Његова коју је послао Мерјеми (тј. створио га је тако што је рекао “БУДИ” и оно би). Они рекоше – Не! Он је Бог, спустио се из свог краљевства, ушао у Мерјему и изашао из ње. Ми смо видели његову моћ и одредбу. А да ли си ти видео да је неки човек створен без оца? Тим повдом је Алах објавио ајет: “Исаов случај је у Алаха исти као и случај Адемов: од земље га је створио, а затим рекао: "Буди!" – и он бѐ.” Тако је Алах појаснио случај Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, и почетак његовог стварања, а пре

њега (Исаа) је створио и његову мајку. Алахов Посланик, нека је на њега Божији мир и спас, им је наредио да на себе призову проклетство, ако неће да му се одазову и следе га. Позвао их је Посланик, нека је на њега Божији мир и спас, да призову проклетство на себе, своје породице и децу, а затим да замоле Алаха да спусти казну на оне који нису у праву. Алахов Посланик, нека је на њега Божији мир и спас, је призвао проклетство на Алију ибн Еби Талиба, Фатиму, Хасана и Хусејна, нека је Алах свима њима задовољан, и рече – Они су моја породица. Затим се чланови нецранске делегације међусобно посаветоваше да ли да прихвате овај изазов па се сложише да то не учине, јер су знали да ако призову проклетство биће уништени, и они, и њихова деца, и њихове породице. Затим се обратише Алаховом Посланику, нека је на њега Божији мир и спас, – О Ебу Касиме (надимак Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас), остави нас да размислимо о овоме па ћемо ти касније рећи шта смо одлучили. Удаљили су се од њега и осамили са Акибом (он је био најученији међу њима и њему су се обраћали за мишљење) па му рекоше – О Месихов робе, шта мислиш? Он одговори – Тако ми Бога, о скупино хришћана, ви добро знате да је Мухамед Веровесник и Посланик. Дошао је са истинитим детаљима о Исау, нека је на њега Божији мир и спас. *Ви знате да ниједан народ није проклињао веровесника, а да су остали њихови стари и одрасли млади! То ће и вас искоренити, ако то будете чинили! Ако се будете суздржали држећи*

се своје вере и остајући при ставу у вези с вашим Господаром, оставите га и идите у свој град! Затим су дошли Алаховом Посланику, нека је на њега Божији мир и спас, и рекли му – О Ебу Касиме, закључли смо да те не проклињемо и да те оставимо у твојој вери, а ми се вратимо својој вери. Али, пошаљи нам једнога од твојих другова по свом избору да нам донесе пресуду у вези с имовином око које се разилазимо, јер ми вас ценимо!”

ОСОБИНЕ СЛЕДБЕНИКА ИСАА, НЕКА ЈЕ НА ЊЕГА БОЖИЈИ МИР И СПАС

Алах је у Кур'ану описао следбенике Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, као људе истинске саосећајности, самилости и љубави према вери које су се држали. Узвишени је рекао:

Затим смо, после њих, једног за другим Наше посланике слали, док нисмо Исаа, сина Мерјемина, послали, којем смо Инцил дали, а у срца следбеника његових смо благост и самилост улили, док су монаштво они сами, као новотарију, увели – Ми им га нисмо прописали – у жељи да стекну Алахово задовољство; али, они о њему не воде бригу онако како би требало, па ћемо оне међу њима који буду исправно веровали наградити, а многи од њих су неверници. (Ал-Хадид 27)

Такође, Узвишеми Алах их је у Кур'ану описао као оне који журе са прихватањем истине и журе да помогну Исау, нека је на њега Божији мир и спас, у обављању његове мисије, па је Алах наредио муслиманима да буду попут помагача Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, и да пожуре са помоћи посланику Мухамеду, нека је на њега Божији мир и спас, и да му помогну у ширењу његове вере. Посланик, нека је на њега Божији мир и спас, је тражио од њих да их следе у овим добрим особинама. Рекао је Алах Узвишени:

О верници, помозите Алахову веру, као што су ученици рекли: "Ми ћемо помоћи Алахову веру!" – кад их је Иса, син Мерјемин, упитао: "Хоћете ли ме помоћи Алаха ради?" И неки од синова Израилових су поверовали, а други нису, па смо Ми оне који су поверовали – против непријатеља њихова помогли, и они су победили. (Ас-Сафф 14)

Алах Узвишени их је такође описао као оне који су верницим најближи пријатељи од свих осталих јер је Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, дошао одмах након њиховог посланика, а временски размак између њих двојице није толико дуг као што је између Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, и Мусаа, нека је на њега Божији мир и спас Ово је управо оно због чега су јевреји најљући непријатељи муслиманима. Они непријатељство изражавају и према хришћанима без обзира што између Исаа и Мусаа није прошло пуно времена и што је Иса један од потомака Бену Израила, а шта тек рећи за огроман временски размак између Мусаа и Мухамеда и то што је Мухамед потомак Ибрахима, односно његовог сина Исмаила, нека је на све њих Божији мир и спас!! Узвишени Алах нас је о томе обавестио у Свом говору:

Ти ћеш, сигурно, наћи да су верницима најљући непријатељи јевреји и многобошци; и свакако ћеш наћи да су верницима најближи пријатељи они који говоре: "Ми смо хришћани", зато што међу њима има свећеника и монаха и што се они не охоче. Када слушају оно што се објављује Посланику, видиш како

им лију сузе из очију јер знају да је то Истина, па говоре: "Господару наш, ми верујемо, па упиши и нас међу оне који су посведочили.

Зашто да не верујемо у Алаха и у Истину која нам долази, када једва чекамо да и нас Господар наш уведе с добрим људима." И Алах ће им, због онога што говоре, као награду рајске башче дати, кроз које ће реке тећи, у којима ће вечно боравити; а то ће бити награда за све оне који добра дела чине. (Ал-Маидах 82-85)

УЗДИГНУЋЕ ИСАА, НЕКА ЈЕ НА ЊЕГА БОЖИЈИ МИР И СПАС, И НЕМОГУЋНОСТ ЊЕГОВОГ РАСПЕЋА

У протеклом периоду јевреји су уобичајили да своје веровеснике убијају и поричу, како нас је о томе Узвишени Алах обавестио у Свом говору:

И Ми смо Мусау Књигу дали и после њега смо једног за другим посланике слали, а Исау, сину Мерјемину, очигледне доказе дали и Цибрилом га помогли. И кад год вам је који посланик донио оно што није годило душама вашим, ви сте се охолили, па сте једне у лаж утеривали, а друге убијали. (Ал-Бакарах 87)

Зато су покушали да убију Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, на најсвирепији начин, али га је Узвишени Алах сачувао од њих. Муслимани верују да Иса, син Мерјемин, нека је на њега Божији мир и спас, није умро, нити је убијен, нити је разапет, већ је својим телом и душом уздигнут на небо и да ће поново бити спуштен пред Судњи дан па ће у њега поверовати сви ехлул-китабије, како нас је о томе обавестио Узвишени Алах у Свом говору:

Али зато што су завет прекршили и што у Алахове доказе нису поверовали, што су ни криве ни дужне веровеснике убијали и што су говорили: "Наша су срца окорела" – Алах им је, због неверовања, њихова срца запечатио, па их је само мало веровало – и због

неверовања њихова и због изношења тешких клевета против Мерјеме и због речи њихових: "Ми смо убили Месиха, Исаа, сина Мерјемина, Алаховог посланика!"

А нису га ни убили ни распели, већ им се причинило. Они који су се о њему у мишљењу разилазили, они су сами о томе у сумњи били; о томе нису ништа поуздано знали, само су нагађали; а сигурно је да га нису убили, већ га је Алах уздигао Себи. – А Алах је силан и мудар.

И нема ниједног следбеника Књиге који, када буде умирао, неће у њега онако како треба поверовати, а на Судњем дану он ће против њих сведочити. (Ан-Ниса’

155-159)

Ибн Аббас, нека је Алах задовољан њиме, каже: “Када је Алах хтео да уздигне Исаа на небо он је дошао у кућу међу своје другове, било је дванаест помагача. Изашао је међу њих из бунара у кући, а са главе му је капала вода. Затим рече – Доиста међу вама има оних који након што поверују у мене, дванаест пута ће ме занiekати. Који од вас пристаје да му се да мој лик, па да буде убијен уместо мене, он ће бити са мном у ценету. Устаде један младић, најмлађи међу њима. Иса му рече – Седи – па понови питање, али опет овај младић устаде. Иса му поново рече да седне и упита и трећи пут исто, али овај младић је поново устао и рекао – Ја ћу. Иса рече – Он је тај. Затим се том младићу даде лик Исаа, а Иса је је био уздигнут кроз прозорчић на кући према небу. Јевреји су дошли да траже Исаа па су узели овог младића, убили га, а затим га разапели. Неки од њих су занијekali Исаа дванаест пута након што су у

њега поверовали па су се разишли на три скупине. Једна каже: "Бог је био међу нама колико је хтео, а затим се попео на небо." То су јакубити. Друга група каже: "Међу нама је био Божији син колико је хтео, затим га је Алах уздигао Себи." То су несторијанци. И трећа група каже: "Међу нама је био роб Алахов и Његов посланик, колико је Алах хтео, па га је Алах Себи уздигао." То су муслимани. Две неверничке групе међусобно су се потпомагале против муслиманске и уништиле су је. Ислам је био прикривен све док Алах није послао Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас. Ибн Абас каже да се на ово односе речи Узвишеног: **"Па смо Ми помогли оне који верују против непријатеља њихова и они су победили."** (Ибн Кесир: "Ел-Бидаје вен-Нихаје")

Узвишени Алах појашњавајући случај уздигнућа Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, Себи каже:

И неверници почеше смишљати сплетке, али их је Алах отклонио, јер Он то зна најбоље. И када Алах рече: "О Иса, душу ћу ти узети и к Себи те уздигнути и спасићу те од неверника и учинићу да твоји следбеници буду изнад неверника све до Смака света. Мени ћете се, после, сви повратити и Ја ћу вам о ономе у чему се нисте слагали пресудити: оне који не буду веровали на страшне муке ћу ставити и на овоме и на ономе свету и нико им неће моћи помоћи." ... А онима који буду веровали и добра дела чинили, Он ће њима пуну награду дати. – Алах не воли насилнике.

(Алу Имран 54-57)

Веровање у убиство и распеће Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, као и веровање у искупљење је оно што су хришћани, јевреји, крсташи и њихови следбеници убацили у веру Исаа сина Мерјемина. Наиме, они тврде да је Бог дао Свог сина да буде убијен и разапет као искупљење за цело човечанство и нема греха ни за кога шта год радили јер је све грехе на себе преузео Иса, нека је на њега Божији мир и спас. Нема сумње да оваква идеологија квари људе. Како ће функционисати живот људи без методологије и правца по којем ће се владати и без прописа и забрана које треба поштовати. Где је ова идеологија у односу на Божански приступ и правац са којим је ислам дошао, који појашњава да ће сваки човек бити одговоран за оно што је радио, како нас о томе Алах обавештава у Свом говору:

Сваки човек је одговоран за оно што је радио. (Ал-Муддасир 38)

Сваки човек ће полагати рачун за оно што је он урадио, а не за оно што су други чинили. Онај ко чини добро – у своју корист то чини, а онај ко буде чинио зло – на своју штету га чини, како нас је о томе обавестио Алах у Свом говору:

Онај ко иде Правим путем, од тога ће само он користи имати, а онај ко лута – на своју штету лута, и ниједан грешник неће туђе грехе носити. А Ми ниједан народ нисмо казнили док посланика нисмо послали! (Ал-Исра’

15)

Веровање у убиство, распеће и искупљење у оквиру хришћанске религије заправо представља говор о Богу без знања и потвору на Њега, како нас је о томе обавестио Алах у Свом говору:

А тешко онима који својим рукама пишу Књигу, а затим говоре: "Ево, ово је од Алаха" – да би за то корист незнатну извукли. И тешко њима због онога што руке њихове пишу и тешко њима што на тај начин зарађују! (Ал-Бакара 79)

Алах је узео завет од Бену Израила да ће веровати у оно што је проповедао Иса, нека је на њега Божији мир и спас, да ће радити по томе и да ће веровати у радосну вест о посланству Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, који ће доћи након Исаа, нека је на њега Божији мир и спас. Међутим, они су све то изменили, искривили и разишли се, а затим се изопачили и завет изневерили. Зато их је Алах казнио међусобним непријатељством и мржњом на овом свету и казном на будућем, како је рекао Алах Узвишени:

Ми смо завет прихватили и од оних који говоре: "Ми смо хришћани" – али су и они добар дио онога чиме су били опомињани заборавили, зато смо међу њих непријатељство и мржњу до Судњег дана убацили; а Алах ће их, сигурно, обавестити о ономе што су радили. (Ал-Маидах 14)

СИЛАЗАК ИСАА, НЕКА ЈЕ НА ЊЕГА БОЖИЈИ МИР И СПАС

Од веровања муслимана је констатација и наговештај да ће Иса, нека је на њега Божији мир и спас, пред Смак света бити спуштен на Земљу, када знања буде мало а незњања много, када се људи удаље од вере и Земља се испуни насиљем и неправдом. Иса, нека је на њега Божији мир и спас, ће избавити човечанство из заблуде и тираније, Земљу ће испунити правдом и светлом и мир и спокој ће завладати свим крајевима Земље. Иса, нека је на њега Божији мир и спас, ће владати и судити по исламу свим становницима Земље, разбиће крст као практични доказ неисправности веровања хришћана у крст и заклаће свињу као доказ неисправности хришћанског веровања да је дозвољено јести свињско месо. У то време ће се увећати берићет и иметак, а срца људи ће се испунити задовољством и побожношћу тако да људи неће моћи наћи никога да му уделе садаку, како то појашњава Алахов Посланик Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, у свом говору: **“Тако ми Онога у Чијој је руци моја душа, сигурно ће се ускоро син Мерјеме спустити међу вас, завести праведну власт, те ће сломити крст, убити свињу, укинути цизју, иметка ће бити у изобиљу тако да га нико неће прихватити, тако да ће сецда бити боља од овога света и свега сто је на њему.”** (Муттефекун алејх)

Све ово ће бити увертира у Смак света након којег ће људи из овосветске фазе, која је фаза рада, прећи у

ахиретску која је фаза награде, односно казне. То је етапа вечног живота у џенету или џехенему (у рају или паклу), како би се сваком дало оно што је заслужио. Срећан је онај ко се спремао и радио за овај дан чинећи добра дела, клонећи се лоших и следећи Божије посланике. Алах Узвишени каже:

А на Дан када позовемо све људе с вођом њиховим, они којима се књига њихова дâ у десну руку њихову читаће књиге своје и неће им бити ни колико трун један учињена неправда; онај ко је на овоме свету био слеп биће слеп и на оном и далеко од свакога добра. (Ал-Исра' 71-72)

ЗАКЉУЧАК

Иса, нека је на њега Божији мир и спас, је посланик око кога су се људи најжешће разишли. Међу јеврејима има оних који га псују и грде најгорим псовкама, описују га на најружнији и најсрамнији начин. Међу хришћанима има оних који претерују у величању Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, приписујући му да је божанство, Божији син или “један од свете тројице”. Од Алахове неизмерне доброте према припадницима ислама, а ту доброту Он даје ономе коме хоће, је то што је муслимане упутио ка истини када је случај Исаа, нека је на њега Божији мир и спас, у питању, те се заступа став који представља средину између онога што заступају претходне две скупине, а то је величање и поштовање према Исау и ограђивање од онога што говоре јевреји, али без претеривања у том величању и не на начин како то чине хришћани. Оно што ислам каже о Исау, нека је на њега Божији мир и спас, је да је он Алахов роб и Његов посланик како је то Алах објавио нашем Посланику Мухамеду, нека је на њега Божији мир и спас, у Кур’ану часном.

Ово је истина када је реч о Исау, нека је на њега Божији мир и спас, којег ми као муслимани волимо и тиме се приближавамо Алаху. Он је часни посланик, један од потомака племенитих веровесника и посланика. Верујемо да неосећање љубави према њему, неверовању у њега и његову посланицу представља дело које изводи из ислама, дело којим се пориче Кур’ан и предводник свих посланика

Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, што неминовно води ка цехенемској ватри.

Ово је истина и када се ради о Мерјеми, нека је на њу Божији мир и спас, како то Кур'ан часни и Алахов Посланик Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, појашњавају, а то је да је она часна, чедна и чиста од свега лошег и ружног и да потиче из часне и угледне породице. Ја чврсто верујем да сваки коректан човек који чита оно што је у Кур'ану дошло о овом часном посланику (Исау, нека је на њега Божији мир и спас) препознаје да је то истина коју треба следити. Такође сам чврсто убеђен да не постоји света књига или вера која овако поштује и велича ову часну породице и овог посланика као што то чини ислам који му даје место које му и припада, а то је статус Божијег роба којим га је Алах почаствовао као и остале веровеснике. Сви веровесници су се на путу остваривања овог статуса – да буду Алахови робови – сусретали са негирањем и невољама од стране својих народа, па су неки били убијани, неки мучени, а неки затварани у затворе. Ово зато што су проповедали оно што се коси са већином неисправних идеологија, начина и предмета обожавања, неправедних друштвених уређења и контролише већину сотонских и девијантних страсти. Нух, нека је на њега Божији мир и спас, је 950 година доживљавао тортуру од стране свога народа па је био стрпљив и надао се награди код Алаха на Судњем дану. Затим га је Алах спасио, а његов невернички народ уништио потопом. Ибрахима, нека је на њега Божији мир и спас, је порицао његов народ и бацио га у ватру коју је Алах учинио хладном и

спасоносном за њега, његове непријатеље је уништио, а њега помогао. Нашег веровесника Мусаа, нека је на њега Божији мир и спас, порицао је фараон и правио му сплетке желећи да га убије, па га је Алах спасио и помогао, а његовог непријатеља (фараона) и војску његову утопио. Иса, нека је на њега Божији мир и спас, је био од оних посланика које су Израилићани негирали и говорили о њему оно од чега је он чист. Оптуживали су га да је он дете рођено из блуда, да је његова мајка неморална (блудница), а далеко су и он и она од тога. Све то су чинили покушавајући да људе одврате од њега тако што су намеравали да га убију па га је Алах спасио и уздигао. Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, је од стране свог народа, многобожаца, хришћана и јевреја преживљавао оспоравање, негирање, утериван је улаж, исмејавање, изругивање, покушај убиства, па је остао чврст и Алах га је помогао, уништио његове непријатеље и уздигао његову веру над осталим верама па макар то било мрско неверницима.

Наш Веровесник Иса, нека је на њега Божији мир и спас, није како хришћани тврде ни Бог, ни Божији син, нити један од “свете тројице”, од свега тога га је Алах очистио и учинио да нема ништа с тим. Да је то тако Иса, нека је на њега Божији мир и спас, би био у стању да улије веровање у срца свих људи па би они веровали сходно томе и све док то он хоће. Дакле, зашто он то не може да оствари!? Такође, ако је он Бог, зашто онда није у стању да одбрани себе и спречи своје убиство!? Да је он Божији син, како

онда да Бог буде задовољан убиством Свога сина?! Нека је Алах Узвишен и чист од свега тога!

Доиста нам је Алах Узвишени указао милост дарујући нам разум којег је учинио разликом између нас и осталих створења. Зато, укључимо разум и размислимо како бисмо разлучили истину од лажи и исправно од неисправног. Вера свих веровесника се не коси са урођеном исправном природом и здравим разумом, а оно што се не подудара је убачено у Алахову веру и од покушаја ђаволових да овлада Адемовим потомцима како би их скренуо с Правог пута и усмерио ка заблуди. Зато драги читаоче, буди од оних који када читају размишљају, а када размисле онда упореде, а када упореде онда следе најлепши говор како би били од оних које је похвалио Алах Узвишени у Свом говору:

За оне који избегавају да се кумирима клањају и који се Алаху обраћају – њима су намењене радосне вести, зато обрадуј робове Моје који Кур'ан слушају и следе оно најлепше у њему; њима је Алах на Прави пут указао и они су паметни. (Аз-Зумар 17-18)

Позив који упућујемо свим немуслиманима, а нарочито хришћанима и јеврејима, је искрен. Позивамо их да се окрену Божијем правцу и приступу, правцу којем је позивао Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, и они пре њега и који је постао мото за своје следбенике након њега, како каже Узвишени Алах:

Реци: "О следбеници Књиге, дођите да се окупимо око једне речи и нама и вама заједничке: да се никоме осим Алаху не клањамо, да никога Њему равним не

сматрамо и да једни друге, поред Алаха, боговима не држимо!" Па ако они не пристану, ви реците: "Будите сведоци да смо ми муслимани!" (Алу Имран 64)

Хришћани и јевреји су преко својих светих књига већ били обавештени о доласку и појави последњег посланика. Мислили су да ће он бити од Бену Израила (Исраилићана) и знали су да ће се појавити у Медини (која се у то време звала Јесриб) и њеној околини. Због тога су се они настањивали у Медини и њеној околини. Међутим, када се догодило оно што они нису очекивали и чему се нису надали, а то је посланство Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, онда су они узневеровали и леђа окренули, а Алаху нико није потребан. Он Узвишени најбоље зна коме ће Своју посланицу поверити. Појашњавајући ово Алах Узвишени каже:

А када им Књига од Алаха долази, која признаје као истиниту Књигу коју имају они – а још раније су помоћ против многобожаца молили – и када им долази оно што им је познато, они у то неће да верују, и нека зато стигне невернике Алахово проклетство! Јадно је то за што су се продали: да не верују у оно што Алах објављује, само из злобе што Алах, од доброте Своје, шаље Објаву ономе коме Он хоће од робова Својих; и навукли су на себе гнев за гневом – а невернике чека срамна патња. (Ал-Бакарах 89-90)

Мисија коју муслимани носе и покушавају је доставити другима је таква да они жарко желе добро другима, било да се ради о овосветском добру будући да је интерес

муслимана свеукупна друштвена стабилност како би се преко ње могла доставити Божија порука и Објава и радити на остваривању Божијих постулата и учења на којима почива једно узорно друштво, или оносветском добру због којег муслимани настоје доставити другима Божанска учења која су разлог уласка у ценет и спаса од цехенемске ватре. Мотив и инспирација за ту мисију су Божије упуте које им то наређују. Узвишени Алах је рекао:

И нека међу вама буде оних који ће на добро позивати и тражити да се чини добро, а од зла одвраћати – они ће шта желе постићи. (Алу Имран 104)

Надам се да ће ова књига бити почетак темељног истраживања и одстрањивања зависности у размишљању ономе ко има чврсту жељу за спознајом исправног пута. Искрено се надам да ће свака особа наћи истинску срећу чије је средиште веровање у Алаха, како је то Узвишени појаснио у Свом говору:

Оне који верују и чија се срца, кад се Алах спомене, смирују – а срца се доиста, кад се Алах спомене, смирују!" (Ар-Р'ад 28)

Као муслиман чврсто верујем да човек не може уживати у истинској срећи осим у окриљу узвишене вере која сваком даје право које му припада, било да је реч о међуљудским односима, телесним и душевним правима. Све ово сам нашао у исламској религији. Забринутост и психолошка беда и несрећа коју сам нашао у немуслиманским друштвима, упркос постигнутом луксузу, развоју и просперитету, су резултат њихове удаљености од веровања

у Алаха, исправног веровања заснованог на тевхиду (монотеизму), јер неверовање у Алаха је извор туге и несреће. Истину је рекао Узвишени Алах када каже:

А онај ко окрене главу од Књиге Моје, тај ће тешким животом живети и на Судњем дану ћемо га слепим оживети. "Господару мој" – рећи ће – "зашто си ме слепа оживео када сам вид имао?" "Ево зашто" – рећи ће Он: "Докази Наши су ти долазили, али си их заборављао, па ћеш данас ти исто тако бити заборављен." (Та-Ха 124-126)

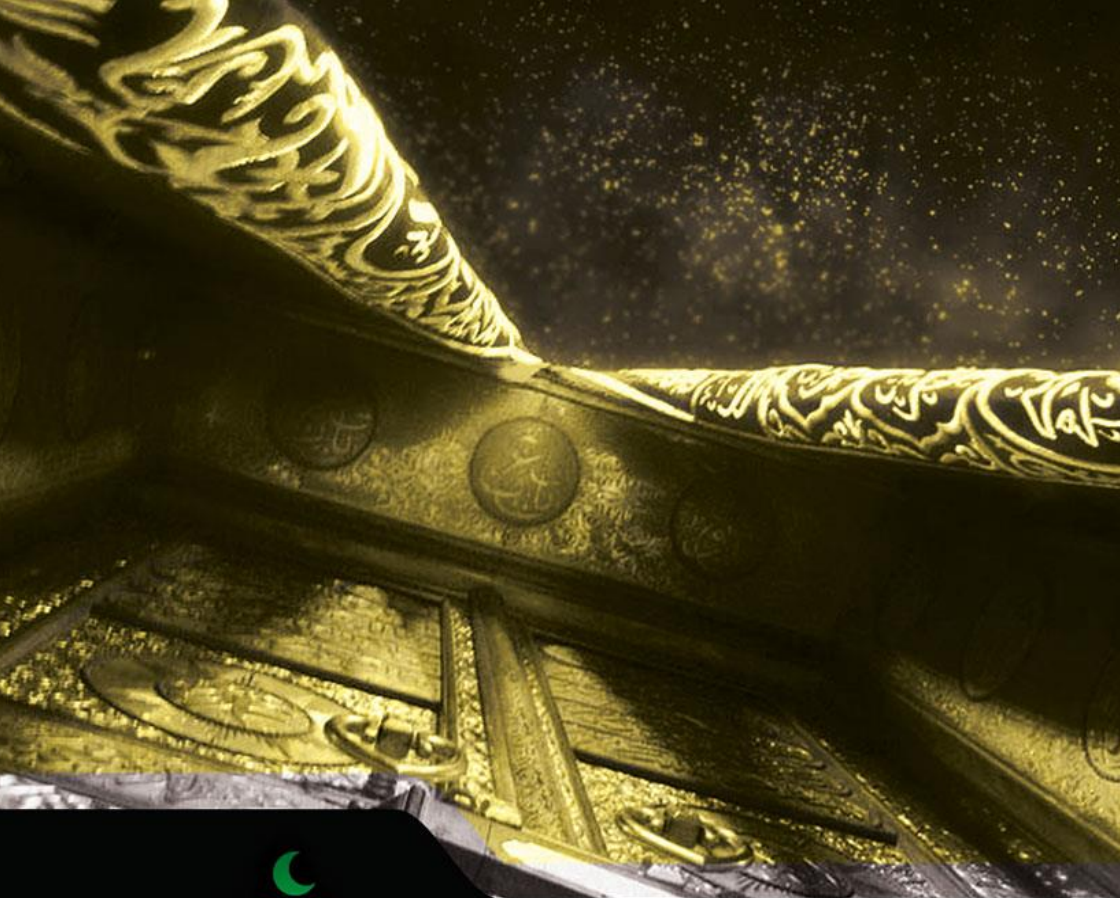
Цитати из Кур'ана часног јасно и недвосмислено указују на то да је вера код Узвишеног Алаха једна и да је Алах слао веровеснике да допуне једни друге, почев од Нуха, нека је на њега Божији мир и спас, па до Мухамеда, нека је на њега Божији мир и спас, како је то појаснио Мухамед, нека је на њега Божији мир и спас, у свом говору: *“Пример мене и пријашњих посланика попут је примера човека који сагради лепу кућу, улепша је и среди, осим једне цигле на једном од њених углова. Људи стану обилазити ту лепу грађевину и дивити јој се, а затим кажу: ‘Само да си још овде ставио циглу и употпунио своју грађевину!’ Ја сам та цигла и задњи Посланик.”* (Сахихул-Бухари)

Наша последња дова је: “Хвала Алаху, Господару светова, и нека је салеват и селам на све Његове посланике.”

www.islamland.com

info@islamland.com

ISLAMILAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM